

Espoon perinneyhdistys Aurora ry

2000 – 2010

Aapo Kirvesniemi – Jorma Vehmaskoski

ISBN 978-951-98984-5-2 (nid.)
ISBN 978-951-98984-6-9 (PDF)

Taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy
Paino: Picaset Oy, 2010

Sisällys

ALKUSANAT.....	7
ALUSSA OLI ESPOO, KYNÄ, KAMERA JA JUSSI.....	9
MITEN YHDISTYS SYNTYY?	12
YHDISTYKSEN YDINRYHMÄN SYNTY	15
TOIMINTATAPOJEN MUOTOUTUMINEN	19
HÄMERIN JÄLKEINEN AIKA	23
YHDISTYKSEN TALOUS.....	24
MITÄ TYÖ YHDISTYKSESSÄ ON?	28
KRONOLOGINEN KATSAUS MENNEISIIN VUOSIIN.....	41
Vuosi 2000 – aloitusvuosi.....	42
Vuosi 2001 – toinen toimintavuosi.....	45
Vuosi 2002 – kolmas toimintavuosi.....	47
2003 – toimintamme neljäs vuosi.....	49
2004 – viides vuosi	52
2005 – kuudes vuosi	55
2006 – seitsemäs vuosi	59
2007 – kahdeksas vuosi.....	62
2008 – yhdeksäs vuosi.....	67
2009 – kymmenes vuosi	69
JÄSENISTÖ.....	74
TULEVAISUUS	77
LIITTEET.....	80
PERUSTAMISKIRJA	80
ENSIMMÄINEN SYYSKOKOUS 15.11.2000.....	81
YLEISÖTAPAHTUMAT, SEMINAARIT, NÄYTTELYT, MATKAT JA VIERAAT 2000–2009	87
JULKAISUT	92
ESPOON PERINNEYHDISTYS AURORA RY:N SÄÄNNÖT	94

■ *Historiikin kokoaja ja kirjoittaja Aapo Kirvesniemi, hallituksessa 2001-2009*

Historiikin valokuvat ovat pääosin yhdistyksen jäsenten ottamia. Kuvien yhteydessä on kuvaajista käytetty seuraavia lyhenteitä: JH – Juhani Hämeri, KP – Kari Pohjakallio ja JV – Jorma Vehmaskoski.

10-vuotias Espoon perinneyhdistys Aurora ry

Espoon perinneyhdistys Aurora ry on 10-vuotias riippumaton ja avoin kulttuurijärjestö. Tarkoituksenamme on edistää, ylläpitää ja vaalia perinne- ja kotiseututyötä koko Espoossa. Keräämme ja tallennamme Espooseen liittyvää kotiseutuaineistoa ja perinnetietoa, julkaisemme Espoo-aiheisia kirjoja ja muita julkaisuja ja järjestämme seminaareja, esitelmä- ja koulutustilaisuuksia ja näyttelyjä. Tuorein julkaisumme on Tuuliviiri – tuhansien tuulien tulkki.

Kutsumme mukaan perinnetyöhön kaikkia henkilöitä, yhteisöjä ja muita tahoja, jotka ovat kiinnostuneita espoolaisesta perinnekulttuurista sen eri muodoissa. Teemme yhteistyötä mm.

Espoon kaupungin viranomaisten, erityisesti kaupunginmuseon, kulttuuritoimen, työväenopiston, kirjasto- ja koulutoimen sekä kaupunkisuunnittelun ja teknisen keskuksen kanssa. Erityisen tärkeitä yhteistyökumppaneita ovat vapaat, samalla alueella toimivat kansalaisjärjestöt ja niiden katto-organisaatiot. Yhdistyksemme on Suomen Kotiseutuliiton jäsen.

Espoon perinneyhdistys Aurora ry tiedottaa aktiivisesti toiminnastaan. Olemme ylpeitä nettisivuistamme (<http://espoonaurora.net/>), joilla kerromme yhdistyksen toiminnasta ja perinnetiedon julkaisemisesta. Jäsenkirjeemme ilmestyy kaksi kertaa vuodessa. Olemme myös Länsiväylä-lehden verkkosivuilla kumppanina.

Yhdistyksen hallitus kokoontuu kuukausittain, 9–11 kertaa vuodessa. Yhdistyksen jäsenet voivat halutessaan osallistua hallituksen kokouksiin, tosin ilman äänioikeutta.

Yhdistyksessämme toimii puolen sataa perinnehmiä. Tule mukaan toimintaan. Poikkeaa sivuillamme. Jos olet kiinnostunut hallituksen kokouksista, ota yhteys hallitukseen tai yhdistyksen puheenjohtajaan.

Martti Hellström
puheenjohtaja

Alkusanat

Kuvien ottamisen välisenä aikana koko maailma, Suomi ja Espoo ovat muuttuneet.

Kun espoolaisia vuonna 1905 oli noin 6200, niin nyt meitä on noin 245 000. Erityisesti viimeisen 50 vuoden aikana muutoksen vauhti on ollut kova.

Espoolaiset yhdistykset ovat tehneet kotiseututyötä ja samalla perinnetyötä jo sadan vuoden ajan. 1950-luvulta lähtien Espooseen on kasvanut paikallisten asukas yhdistysten määrä ja kirjo kattamaan koko Espoon alueen.

Olojen ja elämän laaja ja nopea muutos asettaa erityishaasteita myös kotiseutu- ja perinnetyölle sekä tarpeen, määrän että vaikeusasteen osalta. Asetelma erityisesti Espoossa on sellainen, että kaikkea tarpeellista työtä ei ehditä eikä osata tehdä.

Espoon perinneyhdistys Aurora perustettiin vuonna 2000. Taavoitteen asettelusta sovittiin: *”Yhdistyksen tarkoitus on edistää, ylläpitää ja vaalia perinne- ja kotiseututyötä Espoon kaupungin alueella”*. Yhdistys on pyrkinyt käytännön hankkeissa aktiivisesti yhteistyöhön näitä asioita harrastavien tahojen kanssa koko Espoon alueella. Työn tuloksena on syntynyt merkittävä määrä näyttelyjä, tapahtumia ja julkaisuja.

Kun yhdistys siirtyi 10. toimintavuoteensa, hallitus päätti alkuvuodesta 2009 koota kertynyttä aineistoa ja järjestää tähänastiseen toimintaan liittyviä tietoja. Ryhdyimme näihin toimiin päämääränä kirjoittaa myös yhteenveto kuluneesta ajasta. *Aapo Kirvesniemi* otti tehtäväkseen tekstin kirjoittamisen.

Lapsuudestaan asti Espoossa asunut Aapo Kirvesniemi on ollut hallituksessa vuosina 2001–2009. Hän tuntee yhdistyksen ensimmäiset kymmenen vuotta tarkimmin viime vuonna hallituksessa mukana olleista. Hän on osallistunut keskeisesti yhdistyksen toimintaan ja laatinut menestyksekkäästi niin yhdistyksessämme kuin muuallakin kirjoituksia julkaisuihin. Aapon elämänpiiri ja harrastukset eivät ole rajautuneet suinkaan Espooseen ja perinneasioihin vaan monipuolisesti muillekin alueille.

Hallitus on tukenut Aapon työtä ja osallistunut työn edetessä antamalla Aapon pyynnöstä palautetta syntyneeseen tekstiin. Omana osuutenani on ollut lisäksi kuva-aineiston kartoitus, perusmuokkaus ja valittujen kuvien sovittaminen tekstiin ja aiheisiin.

Kymmenen vuotta on siis tullut täyteen. Yhdistyksessä tehdyn työn, sen tulosten ja syntyneiden yhteistyöverkostojen ansiosta yhdistyksen toiminta on tullut Espoossa tunnetuksi. Yhdistyksen ensimmäisten kymmenen vuoden aikana on luotu hyvä perusta jatkaa toiminnan kehittämistä ja monipuolistamista.

Espoossa maaliskuussa 2010

Jorma Vehmaskoski, varapuheenjohtaja

Yhdistyksen perustajan luonnehdintaa:

Alussa oli Espoo, kynä, kamera ja Jussi

Jussi oli valtiot.maist. *Juhani Hämeri* (1937–2007), syntyperäinen Espoon poika, *Espoon perinneyhdistys Aurora ry:n* perustaja. Hän toimi lähes kahdeksan vuotta yhdistyksen puheenjohtajana. Jussi oli koko olemukseltaan kotiseutuihminen ja yleensäkin yhdistystoiminnan aktiivi. Hän oli keskiluokkaisen perheen ainoa poika, äiti oli kansakoulunopettaja ja isä kelloseppäyrittäjä, jolla oli oma liike Helsingissä.

Juhani Hämeri aloitti koulunkäyntinsä jo kovin nuorena. Sodan jälkeen ei ollut päiväkoteja, joten opettaja- äiti otti pikku Jussin mukaansa kouluun. Siellä hän viihtyi muiden ehkä hieman varttuneempien seurassa ja äidin turvallisessa hoivassa. Koulunkäynti päättyi ylioppilastutkintoon Viherlaakson yhteiskoulussa 1958. Opinnot Helsingin yliopiston valtiotieteellisessä tiedekunnassa johtivat maisterin tutkintoon, pääaineena sosiologia.

Varmaankin perhetausta ja opiskeluvuosien aikaan vallinnut yhteiskunnallinen kuohunta muokkasivat Hämerin erittäin yhteiskuntatietoiseksi, ja hän kiinnostui vahvasti politiikasta. Puoluekentästä sosialidemokratia valikoitui hänen linjakseen. Hänelle kertyi huomattavia tehtäviä, jotka huipentuivat poliittisen sihteerin asemaan, jossa hän palveli useampaa ministeriä. Innostus yhteiskunnallisten asioiden hoitoon ilmeni myös alemmalla tasolla, mutta yhdistystoiminnassa vähemmän poliittisesti.

Muutto Espoon Petaksessa olleesta lapsuudenkodista pian perheen perustamisen jälkeen Espoon Laaksolahteen merkitsi Hämerille pitkää pestiä yhdistystoiminnassa. *Laaksolahden Huvilayhdistys* sai omakotitalon omistaja Hämeristä innokkaan jäsenen. Kuten tällaisissa yhdistyksissä helposti käy, aktiivisuus ja innokkuus huomataan, ja varsin pian hänestä tuli yhdistyksen puheenjohtaja

■ Espoo Bemböle-skola II luokka kevät 1945. Eturivissä toinen vasemmalta Juhani Hämeri ja takarivissä toinen vasemmalta Aapo Kirvesniemi. Suomenkielisen luokan opettajana toimi Juhani Hämerin äiti Aino Hämeri. Aapo Kirvesniemen valokuvakoelma.

■ Työväen postimerkkeilijät ry:n edustajat Kari Laaksonen, Gunnar Ekebom ja oikealla Juhani Hämeri. tervehtimässä 60-vuotiaasta presidentti Koivistoa vuonna 1983. Juhani Hämerin kiinnostus kohdistui myös espoolaisiin postikortteihin. Näyttelyiden järjestämisen menettelyt tulivat käytännössä tutuiksi. Niitä voitiin vuosia myöhemmin soveltaa perinnenäyttelyissä.

(1984). Hän toimi puheenjohtajana pitkän kauden, lähes parikymmentä vuotta. Hänen aikakautenaan Laaksolahti koki valtaisan muutoksen. Espoon kaupunki palkitsi hänen yhteiskunnallisen työnsä myöntämällä hänelle Espoo-mitalin v.2001.

Huolimatta eittämättömistä ansioistaan Hämerille kävi kuten politiikassa ja toimivassa yhdistystoiminnassa yleensä enemmän tai myöhemmin aina käy, Hämerikin joutui väistymään uusien toimintatapojen ja aatteiden vallatessa Laaksolahden Huvilayhdistyksen. Hän poistui näyttämöltä arvostettuna henkilönä, kunniapuheenjohtajan arvonimeä kantaen. Kun tämä laaja-alainen ja Hämerin intoa tyydyttänyt tehtäväkenttä katosi, hän jäi hetkeksi tyhjän päälle.

Tätä hänen hetkellistä turhautumistaan Espoon perinneyhdistys Aurora ry saa kiittää syntymisestään yhdistyksen nyt täyttäessä ensimmäisen toimintavuosikymmenensä.

Miten yhdistys syntyy?

Sanotaan että Suomi on yhdistysten luvattu maa. Onhan totta että sosiaaliset järjestelmät, siis yleinen hallinto, puolueet, poliittiset järjestöt, kirkko ja armeija ovat olleet jo varhain maassamme kehittyneitä ja ovat luoneet demokraattisen elämänmuodon perustan. ”Tovereissamme meillä on voimaa”.

Espoossa on lähes 3000 rekisteröityä yhdistystä luultavasti kailta inhimillisen elämän eri alueilta. Ihminen on sosiaalinen olento ja hakee turvaa, oikeutta ja usein yhdistyselämässä iloa ja nautintoa samanhenkisten ja samaan päämäärään ponnistavien keskuudessa. Mahtaako erakoillakin olla oma yhdistyksensä?

Yhdistysten toimintaa valvoo Patentti- ja rekisterihallitus ohje-
nuoranaan yhdistyslaki. Yhdistys voi olla myös rekisteröimätön ”villi poppoo”. Rekisteröityminen on erittäin yleistä ehkä siksi, että usein yhdistys tarvitsee toimintaansa yhteiskunnallista tukea, jota päättäjien on tietysti vaikea jakaa, jos yhdistyksen tavoitteita ja sääntöjä ei ole olemassa kirjattuina.

Yhdistyksen syntyminen on mielenkiintoinen sosiaalinen prosessi. Yhdistyksen syntyyn ajavana voimana voivat olla kovin monenlaiset seikat. Kuten kemiallisessa reaktiossa tarvitaan yhdistymiseen mahdolliset komponentit, samoin on tilanne yhdistyksen syntymisessäkin, josta sopivat yhteistyökykyiset ihmiset. Tarvitaan myös aktivaatioenergiaa, siis tässä tapauksessa jokin määrittelemätön impulssi, joka laukaisee ajatuksen – ”Mehän perustamme tätä asiaa varten yhdistyksen!”

Tämä energia ei useinkaan ole heti käytettävissä, vaikka samanhenkisyyttä olisikin. Alustavan yhteenliittymisen esivalmistelun propagandatyön tekee useimmiten yksi asian oikeutuksesta vakuutunut ihminen. Näin kävi tämänkin yhdistyksen alkutaipaleella. Juhani Hämeri teki tämän yhdistyksen.

Jos jotain tehdään, tarvitaan yleensä malli tai esikuva. Perin-

neyhdistys viittaa historiaan. Espoo on vanha paikkakunta, mutta se on jäänyt eräällä tavalla pääkaupungin, Helsingin varjoon. Espoo on kasvanut lyhyessä ajassa Suomen toiseksi suurimmaksi kaupungiksi. Kasvu on kaatanut paljon vanhaa ja arvokasta niin aineellisen kuin henkisenkin kulttuurin alalta.

Perinneyhdistyksen synnyttämisessä olisi ympäriltä ollut oppia otettavissa. Helsingin kaupungin vastaava yhdistys Helsinki-Seura on perustettu v. 1934. Hieman myöhemmin v. 1937 perustettiin Tampere-Seura ja naapurikaupunki Vantaa sai oman seuransa v. 1963. Kaikilla näillä oli samantapaiset säännöt, toimintaperiaatteet ja tavoitteet kuin suunnitellulla Espoon seuralla. Perustajaryhmät ovat olleet jossakin määrin, varsinkin Helsinki-Seuralla, kuitenkin ylempää hallinto- ja kulttuuritasoa kuin nyt hankkeilla olleen seuran puuhamiehet.

Espoossa on vankka perinne kaupunginosayhdistyksistä ja omakotiyhdistyksistä. Näiden yhdistysten sääntöihin sisältyy yleensä maininta perinneasioista. On luonnollista, että saman alueen ihmiset yhteen kokoontuessaan muistelevat, mitä oli ennen, kuka teki milloin ja mitä.

Kaupunginosayhdistysten rooli on suuntautunut viime vuosikymmeninä kasvavassa määrin edunvalvonnan ja asukkaiden viihtymisen tarpeita tyydyttävään suuntaan. Varsinkin alkuperäisten ja hieman vanhempien espoolaisten mielenkiinto perinneasioihin on suurempaa ja syvällisempää kuin mille tavallinen asukasyhdistystoiminta tarjoaa tyydyttämismahdollisuuksia.

Asukasyhdistysten ja perinneyhdistyksen toimintatavat ja tavoitteet eivät ole missään asioissa ristiriidassa, eivätkä kilpaile toistensa kanssa. Asukasyhdistykset olivat se pohja, josta uusi perinneyhdistys toivoi alussa saavansa toimintaansa jäseniä, ideoita ja henkisiä resursseja.

Asukasyhdistykset ovat ymmärrettävästi varsin sidottuja toiminta-alueeseensa. Ainoa poikkeus on asukasyhdistyksistä tunnetuin ja vanhin, jo v. 1916 perustettu *Esbo Hembygdsförening rf*.

Espoo oli tuohon aikaan enemmistöltään ruotsinkielinen maatalouspitäjä. Espoolla olikin silloin yhtenäinen imago. Maatalot tai kartanot olivat suuria ja isännät tunsivat toisensa pitäjän laajasta koosta huolimatta. Espoo on kasvunsa kautta menettänyt olemuksensa yhtenäisyyden. Sinänsä positiivisesti kotiseutuperinnettä vaalivat omakoti- ja kaupunginosayhdistykset ovat kuitenkin ensisijaisesti paikallisia. Ollaan tapiolalaisia, olarilaisia, perkkaalaisia, mutta mitä porukkaa ovat espoolaiset? Espoon yhtenäisen olemuksen puutetta on taivasteltu jo pitkään, sillä se on todella totta. Espoolla ei ole perinteistä kaupunkikeskusta, jota leimaisivat vanhat talot, korttelit, torit ja muu kaupungille totutusti kuuluva ilme.

Espoolla on kuitenkin historia ja myös uudella Espoolla on pe-

rinnettä, joka on tietysti hieman erilaista kuin tavallisella kaupungilla. Espoon kunnan mittava rakentuminen kaupungiksi 50 vuodessa on prosessi, joka on aivan ainutlaatuinen Suomessa. Sen kehittyessä on syntynyt perinnettä, jonka piirteiden selvittelyssä ja analysoinnissa on tehtävää kylliksi suurellekin tutkijajoukolle ja asiasta tavallisena kansalaisena kiinnostuneille. Tämän perinteen ja myös vanhemman historiallisen perinteen esiin kaivamista varten Espoon perinneyhdistys Aurora on perustettu. Saavuttaako ajatus vastakaikua, onko toimimaan kiinnostuneita, pyöri varmaankin perustajan mielessä, kun hän kypsytteli ideaansa.

Yhdistyksen ydinryhmän synty

Jo perustajan ammatti, sosiologi, auttaa uskomaan, että henkilöllä on kykyä, taitoa ja tietoa yhteisössä toimimiseen, yhteisössä vaikuttamiseen ja sen toiminnan ohjaamiseen. Hämerin pitkä toiminta niin politiikassa, ammattiyhdistysliikkeessä kuin vapaamuotoisissa kansalaisjärjestöissäkin oli mahdollistanut laajan ja monipuolisen verkoston syntymisen. Tätä verkostoa oli nyt käytettävä.

Hän myös tiesi, että perustettava yhdistys lähtisi parhaiten liikkeelle, jos ydinjoukon saisi innostumaan. Alussa ei tarvittaisi historiaa ja kansatieteeseen syvällisesti perehtyneitä. Poliitikka ei tässä yhdistyksessä merkinnyt vain yhtä oppisuuntaa, vaan juuri päinvastoin, vastakkaisilla maailmankatsomuksilla saataisiin uusia näkökohtia kulloisiinkin aiheisiin. Alussa olisi hyvä, että mediakokemuksista olisi joukossa ja hyvät suhteet Espoon kaupunginmuseoon auttaisivat varmasti.

Innostusta löytyi vanhasta kotiyhdistyksestä Laaksolahdesta, vanhat kaverit jopa alakouluajoilta kaivettiin esiin.

Hämerin opiskeluvuosien opiskelutoveri, espoolaisen Länsiväylä-lehden päätoimittajana sittemmin hyvin tunnettu valt.maist. *Uolevi Itkonen* vaikutti merkittävästi Hämerin lähestymistapaan, kun hän mietti yhdistyksen hahmoa. Uolevi Itkonen pitkään Tampereella asuneena oli tutustunut Tampere-Seuran toimintaan. Hämerin houkutellessa Itkosta mukaan espoolaista seuraa perustamaan oli Itkosen hyvin säilyneistä Tampere-yhteyksistä nyt hyötyä. Itkonen hankki eräällä Tampereen matkallaan Tampere-Seuran kokemuksista taustatietoa espoolaisen yhdistyksen eväiksi.

Retki oli menestyksellinen ja sen tulokset kiinteyttivät Hämerin ja Itkosen yhteistoimintaa suunnitteilla olevan seuran hyväksi. To-verukset eivät olleet monissa politiikan ja muissa maailmankatsomuksellisissa asioissa mitenkään samanhenkisiä. Ilmeisesti heitä

■ *Yhdistyksen sihteeri Kaisu Kotitie ja varapuheenjohtaja Uolevi Itkonen toukokuussa 2002 Tampereen retkellä Kauppahallissa – uusia ideoita yhdistyksen toimintaan ja mustaa makkaraa kassissa! Kuva: JH*

yhdisti enemmänkin reilu väittely kuin sielujen sympatia. Joka tapauksessa uuden seuran varapuheenjohtajaksi suostui Uolevi Itkonen, pätevä, Espoota tunteva kirjailija, journalisti ja laajan espoo-laisen kulttuuri- ja hallintoväen tuntema mies.

Laaksolahden aikana oli muodostunut parivaljakko Pohjakallio-Hämeri, joka oli painettu toimittajiksi ja kirjoittajiksi monien yhdistyksen toimittamien kotiseutujulkaisujen ja kirjojen nimilehdelle. Fil. maist. *Kari Pohjakallio*, pitkään Laaksolahdessa asunut biologi, sujuvakynäinen kirjoittaja, on ollut yhdistykselle ansiokas työjuhta, verraton yhteistyöhön alalla kuin alalla.

Hämeri onnistui löytämään monia muitakin ”reaktiokomponentteja” eli sopivia tyyppejä hämmästyttävän nopeasti. Aktivaa-

tioenergia oli koossa, ja yhdistystä suunnittelevat pitivät ensimmäisen hieman isomman joukon palaverinsa jo vuoden 1999 loppupuolella.

Lopullinen yhdistyksen perustamispäätös lienee tehty 21.2.2000, jolloin on päivätty perustamisilmoitus yhdistysrekisteriin lähetettäväksi.

Läsnä olivat Hämerin lisäksi ainakin *Timo Luoma-aho*, *Kalevi Saukkonen*, *Olavi Laine* ja Kari Pohjakallio. Palaveri oli samalla lupaus osallistujien sitoutumisesta hallitustyöskentelyyn. Yhdistyksen toimintaperiaatetta, toiminta-ajatusta tai muutakaan suunnitelmaa ei istunnossa käsitelty pitkän luennon muodossa. Hämeri kertoi selväsanaisesti ja yksinkertaisesti toiminnalle perusteet, jotka oli useissa keskusteluissa Itkosen kanssa valmiiksi mietitty. Perustamisilmoitus sisälsi lyhyesti nämä suuntaviivat toiminnalle. Ilmeisesti neuvonpitoon kutsutut olivat suunnilleen ymmärtävinään, mistä tällaisessa yhdistyksessä voisi olla kysymys. Eriäviä mielipiteitä ei esiintynyt, kukaan kutsutuista ei livennyt, vaan syntyi tunne, että yritetään, tästähän voi tulla jotakin.

■ *Träskändan puiston entinen viljavarasto, nykyinen monitoimitila, huhtikuu 2008, kuva: JV*

Hämeri ei siis pitänyt teoreettista luentoa eikä hahmotellut toimintaa pitkälle eteenpäin, mutta toimi strategisesti taitavasti ohjautessaan osallistujat heti käytännön toimiin. Ensimmäinen suurehko tapahtuma tulisi olemaan seminaari *Aurora Karamzinin* elämästä, joka oli kiinnostanut Hämeriä jo kauan.

Hän oli tutustunut kaikkeen saatavilla olevaan kirjoitettuun materiaaliin ja oli turhautunut hovitapahtumiin, naimakauppoihin ja yläluokan tuhlailevaan elämäntapaan päähuomion kiinnittävään romanttiseen tyyliin. Hän yritti löytää syvällisempää sisältöä tämän suuren hyväntekeväisyysnaisen elämälle.

Seminaari pidettiin Träskändan puiston vanhan viljamakasiinin tiloissa, jotka oli kunnostettu joitakin vuosia aiemmin yleisötilaisuuksiin sopiviksi. Aihe oli kiinnostava, sali oli täynnä ja seuran toiminta lähti mukavasti käyntiin.

Toimintatapojen muotoutuminen

Vaikka olikin opettajan poika, Hämeri karttoi opettavaa, luennoivaa tyyliä asioiden eteenpäin viemisessä. Eräs opettamisen yksityiskohta oli kuitenkin hyvin hänen hallussaan. Se oli kertaus, siis tärkeäksi pitämiensä asioiden esilletuominen riittävän usein. Tahtonsa hän sai läpi jankuttamalla, vaikkakaan yhdistyksen jäsenet eivät sitä sellaiseksi kokeneet. Näitä perusasioita, *Juhanin teesejä*, olivat:

- Ainoastaan dokumentoitu tieto jää elämään, seuran toiminnasta pitää siis syntyä kirjallinen jäämistö.
- Kerran vuodessa pidetään seminaari, josta julkaistaan parhaimmillaan kirja, joka onnistuessaan saamaan lukijoita auttaisi yhdistystä myös taloudellisesti.
- Kaksikielisyys nostaa yhdistyksen arvoa tässä alun perin ruotsinkielisessä yhteisössä.
- Pöytäkirjat olkoot mieluummin monisanaisia, sillä dokumentoitu väittely on osa yhdistystä ja sinänsä arvokasta.
- Hallituksen jäsenen ehdoton velvollisuus on ilmoittaa, mikäli on estynyt osallistumasta kokoukseen.
- Yhteydet muihin kansalaisjärjestöihin on pidettävä kunnossa.
- Varsinaiset perinneinstituutiot, kirkko ja museo, pitää ottaa aina huomioon.
- Espoon kaupungin kulttuuriystävällisyydestä pitää yhdistyksen pystyä ansaitsemaan toiminnallaan osuutensa.
- Velvoittavia sidonnaisuuksia poliitikkoihin ja virkamiehiin ei saisi päästä syntymään.
- Kirjallisesti esitetyt asiatiedot pitää varmistaa paikkansa pitäviksi.
- Kaiken toiminnan tulee olla julkista. Yhdistys ei ole mikään salaseura ja tiedottaminen on avainasemassa. Kaikkia median kei-

■ *Hallitus suunnittelee Euroopan rakennusperintönäyttelyään elokuussa 2005 Pikku-Aurorassa. Vasemmalta Aapo Kirvesniemi, Juhani Hämeri, Kaisu Sallasmaa ja Anna-Ester Liimatainen-Lamberg, kuva: JV.*

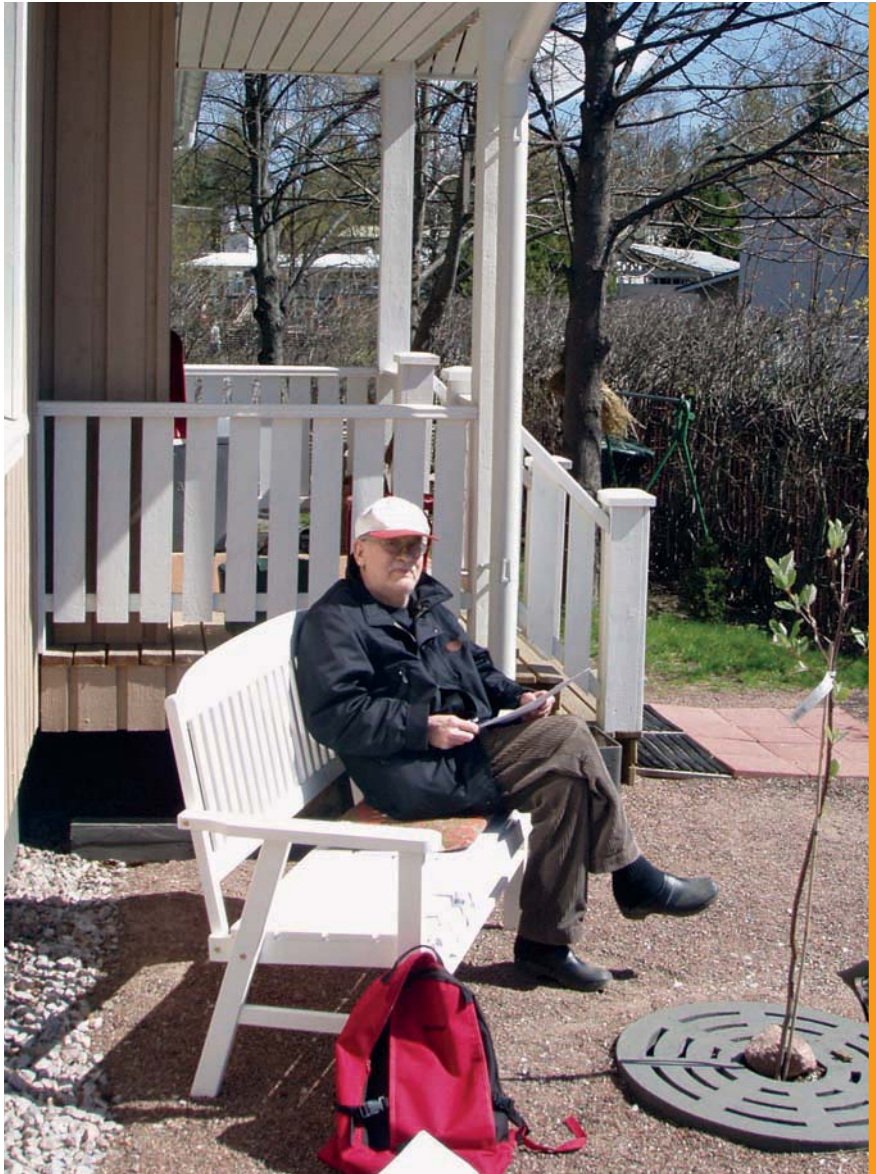
noja voidaan käyttää, tolppailmoitus ei ole riittävä, vaikka sekin on käyttökelpoinen.

- On pyrittävä yhteistyöhön kuhunkin aiheeseen liittyvien asiantuntijoiden kanssa.

Keskeisiksi päätoimintamuodoiksi muodostuivat nopeasti kevätseminaari ulkopuolisine luennoitsijoinen ja seminaarin yhteydessä pidetty vuosikokous. Toimintaa nykyisin suorastaan rytmittää kausi seminaarista seminaariin. Hallituksen kokoukset on pidetty kesäaikaa lukuun ottamatta kerran kuussa. Yleisen syyskokouksen yhteydessä on järjestetty usein myös yleisötilaisuus.

Laaksolahti-kauden peruja lienee Hämerin halu järjestää näyttelyjä kuvallisista aineistoista. Yhdistyksen haltuun siirtyneet hienot näyttelyvitriinit helpottivat näyttelyiden järjestelyä. Talkoohenkeä löytyi näyttelytaulujen kuljettamiseksi eri paikkoihin ympäri Espoota. Esimerkiksi Espoon kirkkojen ja sakraalirakennusten tiloja kuvaileva valokuvanäyttely kiersi kuuden kuukauden ajan Espoota vieraillen kymmenessä näyttelykohteessa.

Yhdistykselle alussa kirjoitetut säännöt olivat normaalit yhdistyssäännöt, mutta ne ovat palvelleet hyvin tähän saakka. Ajoittain on ollut keskustelua sääntöjen uudistamisesta. Nykyiset säännöt ei-

■ Juhani Hämeri talonsa etupihalla toukokuussa 2007, kuva: JV

vät tunne hallitusjäsenten määräaikaisuusjärjestelmää eikä varajäsenyyttä.

Yhdistyksen julkaisemat teokset ovat myyntituloina luoneet sen taloudellisen pohjan, jolla toimintaa on voitu harjoittaa. Julkaisu-toiminnan tärkeyttä varainhankintamuotona oli Tampere-Seura erityisesti korostanut. Espoon kaupunki on kulttuurilautakunnan kautta myöntänyt yhdistyksen toiminnalle avustusta. Arvokasta on ollut myös kaupunginmuseon käytännön tuki mm. esitelmöitsijöiden muodossa.

Yhdistys toimi niin pitkälti Hämerin tyyliin tyytyväänä, ettei puutteita pahemmin arvosteltu.

Ohjelmaa löytyi aina sopivasti, vaikkakin pitkän aikavälin suunnitelma puuttui. Yhdistyksen toimintakohteet muodostavat koko

inhimillisen elämän kirjon, joten aiheet, joihin saattoi tarttua, eivät voineet loppua kesken. Muutamia yrityksiä keskeisten kohdealojen määrittämiseksi on jonkin kerran keskusteluissa tehty, mutta yritys ei ole johtanut vielä varsinaisen teemapankin syntymiseen, puhumattakaan aiheiden tärkeysjärjestykseen saattamisesta.. Suunnitelmattomuus on aiheuttanut välillä paniikinomaisen kiireen varsinkin kevään seminaarijärjestelyissä. Aina on kuitenkin selvitty, vaikka kekseliäisyys ja improvisointikyvyt ovat olleetkin koetuksella.

Jäsenmäärä kohosi alussa heti noin neljäänkymmeneen ja pysähtyi siihen. Tästä jäsenmäärän hitaasta kasvusta Hämeri ei ollut mitenkään huolissaan. Ehkä hän näki kokemuksensa perusteella, että niin kauan kun hallitus jaksaa, koska se tekee kuitenkin kaikki työt, asiat ovat hyvin. Taloudellisessa mielessäkään jäsenistön määrä ei liioin ollut tärkeä, koska jäsenmaksun on joka tapauksessa oltava vaatimaton, eikä sillä toimintaa hoideta, eli taloudellisessa mielessä on lähes sama onko yhdistyksessä 40 vai kaksisataa jäsentä. Jäsenetuja ei liioin pahemmin koskaan otettu keskusteluun; vaikeaapa niitä olisi ollut tarjotakaan.

Mahdollisuutta käyttää nykyajan tietotekniikkaa ei ehditty Hämerin aikana paljoa toteuttaa. Kokousten hallinta sujui mukavasti, vaikkakin tiettyä täsmällisyyttä olisi silloin tällöin kaivattu. Asioita käynnistettiin, mutta seuranta ja analysointi jäivät vähemmälle. Tuloksia kuitenkin syntyi. Yhdistyksen alkuvuosina yleinen innostus synnytti resursseihin nähden mittavan jäljen. Tuskin monikaan näin pieni yhdistys voi ylpeillä kirjallisella tuotannollaan, jota on ollut lähes teos vuodessa! Samoin ovat kiertävät näyttelyt eri aihepiireineen saaneet paljon katselijoita.

”Espoon kunnan mittava rakentuminen kaupungiksi 50 vuodessa on prosessi, joka on aivan ainutlaatuinen Suomessa. Sen kehittyessä on syntynyt perinnettä, jonka piirteiden selvittelyssä ja analysoinnissa on tehtävää kylliksi suurellekin tutkijajoukolle ja asiasta tavallisena kansalaisena kiinnostuneille. Tämän perinteen ja myös vanhemman historiallisen perinteen esiin kaivamista varten Espoon perinneyhdistys Aurora on perustettu.”

Hämerin jälkeinen aika

Yhdistyksen toimelias puheenjohtaja Juhani Hämeri sairastui vakavasti ja menehtyi syksyllä 2007.

Muutoksia tietysti tuli johtajan vaihtuessa. Hämeriltä kesken jääneen toimikauden puheenjohtajana jatkoi loppuun varapuheenjohtaja Uolevi Itkonen kieltäytyen kuitenkin jatkosta muihin työvelvoitteisiinsa vedoten. Yhdistyksellä oli vaikeuksia löytää uusi puheenjohtaja. Perinneyhdistys ei ole luonteeltaan karrieristien näyteikkuna. Sinänsä puheenjohtajaominaisuuksia omaavat henkilöt ovat kysyttyjä eikä heitä kuljeskele vapaina paljoakaan.

Tiettyjä kykyjä, innostuneisuutta ja ennen kaikkea laajaa verkostoa tarvitaan tehtävän menestykselliseen hoitamiseen. Tällainen henkilö yhdistyksen onneksi kuitenkin löytyi.

Tiettyä ”nomen est omen” eli siis ”nimi on enne” -leikkiä saattoi ilmassa olla, koska kävi niin, että Auroran koulun rehtorista, kasvatustieteen tohtori *Martti Hellströmistä* tuli Espoon perinneyhdistys Aurora ry:n uusi puheenjohtaja.

Yhdistyksen toiminta on jatkunut virkeänä. Vanhat hyväksi todetut muodot saavat jatkua, mutta myös uusia kehitellään. Ensimmäinen todella näkyvä käytännön muutos on ollut modernien työvälineiden käyttöönotto. Yhdistyksellä on hallituksessaan useita tietotekniikkaa hallitsevia henkilöitä, jopa alan ammattilaisia ja siksi keskinäinen tiedotus toimii hyvin ja yhdistyksen kotisivut ovat valan esimerkilliset.

On oletettavaa, että tärkeä julkaisutoiminta saa tämän mediataidon ansiosta lisää pontta, koska ehkä voimme lähes omatoimisesti tulevaisuudessa toimittaa pienpainoksia haluamistamme aiheista.

Yhdistyksen talous

Yhdistystoiminta on vapaaehtoistyötä. Omalle, jäsenten suorittamalle työlle ei yleensä lasketa arvoa, joskin joillakin yhdistyksillä on tapana maksaa hallituksen jäsenille pieniä kokouspalkkioita. Tätä ei yhdistyksessämme ole tehty. Joka tapauksessa yhdistystoiminta tarvitsee rahaa. Toiminnassa on kuluja, jotka on maksettava selvillä euroilla. Välttämättömiä kuluja on lukuisia, kuten tiedotus jäsenistölle, josta maksetaan postikuluja, konttoritarvikkekuja, kopiointikuluja ja monenlaisia pikkukuluja.

Vaikka yhdistyksen internet-sivut ovatkin syntyneet suurimmaksi osaksi taitavien hallitusjäsenten avulla, on operaattoreille jotakin maksettava, jotta sivut saadaan näkyviin. Kokouksia ei voida enää pitää jäsenten kodeissa, joten kokoushuoneiden vuokratkuluja on myös syntynyt. Vaikka työ jäseniltä saadaan veloitusetta, olisi kohtuutonta, ellei kuluja korvattaisi. Niinpä esim. valokuvauksen kohteena olevat perinneaiheet, rakennukset, maisemat ja miljööt, joita on tarvittu näyttelyihin tai vaan arkistoihin yleensä, on korvattu käytetyn filmimateriaalin ja kuvakehityksen osalta. Digitaalisen tekniikan käytön laajenemisen myötä valokuvauksen tuotantokustannukset alenevat. Näyttää vain olevan kuitenkin niin, että monet perinteen tallettajat mieluummin toistaiseksi kuvaavat perinteiseen tapaan eli käyttävät kameroissaan filmiä.

Yhdistys on osallistunut ja järjestänyt useita kuvakerrontaan perustuvia näyttelyitä, jotka vaativat kuljetuksia sekä aineiston keruussa että sitten valmiin näyttelyn kuvavetriinien siirrossa. Kuljetukset yksityisautoilla ja joskus tilausajoneuvoillakin on tietysti korvattu. Esimerkiksi laajasti Espoota kiertänyt kirkollisten eli sakraaliltilojen näyttely kiersi kymmenessä paikassa.

Joinakin vuosina yhdistyksemme edustaja on osallistunut valtakunnallisille kotiseutupäiville ja siinä yhteydessä syntyneitä osanotto-, majoitus- ja matkakustannuksia on korvattu soveltuvien osin.

Yhdistyksen kirjanpidossa taseen osan muodostaa ainoastaan pankkitili. Vaihdo-omaisuutta edustavat oikeastaan vain näyttelyteli-neet, ja nekin on kirjanpidollisesti kirjattu tarvikkeisiin. Yhdistys ei siis omista mitään esineistöä.

Tuhlailevasti emme ole eläneet. Kymmenvuotiskautena on pi-detty yksi hallituksen illanvietto ”kehityspalaveri”, jossa on ollut tarjoilua. Muutamissa yleisötilaisuuksissa on ollut kahvitarjoilua ja kerran Salon vastaavan yhdistyksen käydessä vierailulla tarjosim-me vieraille jopa lasilliset kuohuviiniä. Omissa kokouksissamme ei yleensä ole ollut edes kahvitarjoilua, joten kiltisti on eletty.

Vielä on mainittava, että lukuisissa tilaisuuksissamme esiinty-neistä oman alansa huippuluennonjoista ja asiantuntijoista vain harvat ovat pyytäneet luentopalkkioita. On kai niin, että kulttuuri ja ahneus eivät kulje käsi kädessä.

Tarkastelkaamme sitten tulopuolta. Yhdistyksellä on ollut keski-määrin 35 - 40 jäsentä (1.3.2010 jäsenmäärä oli 61). Jäsenmaksu on nyt 10 euroa. Jäsenmaksun on oltava pieni, ettei se ole este jä-seneksi liittymiselle. Tällä rahalla jäsen on saanut jäsenkirjeemme ja mahdollisuuden tulla ilmaiseksi tilaisuuksiimme. Jälkimmäinen etu ei sinänsä ole mikään jäsenetu, koska kaikki tilaisuutemme näyttelymme ja tapahtumamme ovat olleet aina joka tapauksessa maksuttomia ja vapaita kaikille jäsenyydestä riippumatta. Kun jä-senmaksusta vähennetään vaikkapa vain jäsenkirjeen toimittami-sen suorat kustannukset, paperit, kirjekuoret ja postimaksut, jää yh-distykseen käyttöön noin seitsemän euroa jäsentä kohden. Jäsen-maksulla ei siis voida toimintaa pyörittää. Miten rahoitus on tämän kymmenen vuoden aikana sitten hoitunut?

Yhdistyksillä on rahoitukseen jäsenmaksun lisäksi käytettävissä pari keinoa - avustukset ja rahanteko jotain tekemällä tai kauppaa-malla. Kumpaaakin keinoa on käytetty ja erityisesti niiden yhdistel-mää eli avustuksilla on tehty julkaisuja ja niitä on kaupattu. Tämä on ollut se malli, joka on toiminut keskimääräisesti tyydyttävällä tavalla.

Espoon kaupunki ja eräissä tapauksissa myös Kauniaisten kau-punki on avustanut yhdistystämme. Espoon kaupunki on myöntä-nyt vuosittain ns. toiminta-avustuksen. Tätä avustusta voivat yhdis-tykset anoa kaupungilta ja anojia on nykyisin paljon. Nelisensataa yhdistystä on kaupungin arvioinnissa katsottu avustuksen ansain-neiksi. **Yhdistyksemme on kuulunut siihen joukkoon heti en-simmäisestä toimintavuodesta alkaen.** Kiitokset tässäkin yh-teydessä Espoolle kulttuuriystävällisyydestä!

Espoon seurakuntayhtymä on osallistunut aktiivisesti moniin hankkeisiimme ja antanut merkittävää taloudellista tukea. Kiitok-seemme tästä sisältyy myös ilomme hyvästä yhteistyökumppanu-u-desta.

■ *Kaupungintalo
Espoon keskuksessa,
huhtikuu 2003,
kuva: JV*

Varainhankinnan mekanismi on siis ollut tehdä julkaisu ja myydä sitä vähintäänkin kustannukset kattaen. Kotiseutuyhdistyksille tyypillisiä tempauksia myyjäisineen, munkin- ja makkaranpaistoi-neen yhdistyksemme ei ole lainkaan harrastanut. Keskimääräisesti olemme valitsemallamme tavalla onnistuneet. Muutamissa tapauksissa julkaisun syntymistä on avustanut siitä mahdollista julkaisuutta tai muuta hyötyä itselleen saava yhteisö. Yhtään todella tappiollista hanketta ei ole syntynyt, vaikkakin joidenkin kohdalla loppu-tulos on ollut juuri ja juuri kulut kattava. Varsinainen menestystarina oli espoolaisia postikortteja kuvaileva teos, *Terveisiä Espoosta*. Sen menekki johti jopa lisäpainoksen tilaamiseen. Vuosikatsausosioissa kerrotaan hieman tarkemmin kunkin julkaisun vaiheista.

Aloitettun hankkeen kaupallista menestystä ei aina ole tarkasti harkittu. Pikemminkin on ajateltu, että ”menköön kulttuuri rahan edelle jos niin on mennäkseen”. Yhdistyshän ei periaatteessa saisi pyrkiä tekemään toiminnallaan voittoa. Riittävä kassavaranto on kuitenkin oltava, jotta hankkeita voitaisiin yleensä käynnistää, sillä sitoumuksia joudutaan tekemään, ennen kuin rahoituksen viimeiset eurot on kuhunkin hankkeeseen varmistettu. Verotuskäytäntö ei ole toistaiseksi ulottunut tällaisiin aatteellisiin yhdistyksiin. Kirjan-

pitomme noudattaa yhdistysten kirjanpitosäännöksiä ja mm. kustannustoiminnastamme maksamme tietysti toimittajiemme laskuihin sisältyvän arvonlisäveron.

Kymmenen aherruksen vuoden jälkeen kassassamme on nyt tilanne, jossa voimme vapaasti suunnitella julkaisun toimittamista ennen kun avustukset ja muu rahoitus on varmistunut. Tämä tosi-seikka antaa toiminnan suunnittelulle siipiä selkään muutenkin.

Yhdistyksen rahastonhoitajana toimi yhdistyksen perustamisesta vuoden 2007 loppuun asti Aapo Kirvesniemi. Hän piti tarkasti huolta yhdistyksen tileistä ja taloudesta. Tilintarkastajana vastaavana aikana toimi Esko Uotila. Toiminnassa ja taloudenpidossa ei ole missään vaiheessa ollut huomauttamista. Pientä päänvaivaa aiheutti kerran viiden pennin poikkeaman etsiminen tileistä. Vuodesta 2008 alkaen rahastonhoitajana on toiminut Esko Uotila. Samalla kirjanpidossa siirryttiin tietokoneaikaan. Tilintarkastajana on tänä aikana toiminut Asko Tuominen.

”Kymmenen aherruksen vuoden jälkeen kassassamme on nyt tilanne, jossa voimme vapaasti suunnitella julkaisun toimittamista ennen kun avustukset ja muu rahoitus on varmistunut. Tämä tosi-seikka antaa toiminnan suunnittelulle siipiä selkään muutenkin.”

Mitä työ yhdistyksessä on?

Yhdistyksen säännöt kertovat, mitä on tarkoitus tehdä ja mihin toiminnalla pyritään. Sääntöjen §2 Tarkoitus ja toiminnan laatu ilmoittaa mm. seuraavaa: Yhdistyksen tarkoitus on edistää, ylläpitää ja vaalia perinne- ja kotiseututyötä Espoon kaupungin alueella.

Kohde on siis perinne ja kotiseututyö. Mitäs ne sitten ovat?

Perinne viittaa johonkin, joka on peritty, ollut ennen siis jotakin historiallista. Aikaa sana tuskin määrittää, joten perinne voi olla vaikka juuri kuluneeseen hetkeen liittyvä, ei kuitenkaan tulevaisuutta tai tapahtuvaksi oletettua. Tulevaisuuteen viittaavat kuitenkin kohteen edessä olevat teonsanat *edistää*, *ylläpitää* ja *vaalia*. Tärkeiksi katsomiemme asioiden pitää siis jatkua tulevaisuudessa.

Toiminnallamme voimme myös löytää menneestä sellaista, jonka on syytä säilyä tulevaisuudessa. Mikään ei myöskään kiellä meitä suorastaan tekemästä perinnettä. Kotiseututyö liittyy ympäristöön, kotiseutumme, joksi tässä yhteydessä on ymmärrettävä Espoon kaupunki. Tätä ei pidä ottaa aivan kuolemanvakavasti, koska Espoo on, kuten kaikki muutkin rajatut alueet, aina muutosten alainen.

Kotiseututyölle on hienoja määritelmiä, mutta jokainen meistä osaa hahmottaa ainakin jollakin tavalla, mitä kotiseututyö voisi olla. Sen tulee olla myönteisesti ympäristöömme kohdistuvaa rakkautta, myötätuntoa, työtä, jopa uhrautumista sen alueen ihmisten ja luonnon hyväksi, jossa asumme ja toimimme. Suomalainen on paikkauskollinen, jopa liiallisuuksiin saakka. Työpaikan vaihto on vaikeaa, koska silloin pitää mahdollisesti muuttaa. Koska kotiseutuyhdistykset ovat suosittuja, se kertoo omalla tavallaan paikkasidonnaisuudestamme. Karjalaiset ovat huikea esimerkki kaipuun ja kaihon kohdistumisesta menetettyyn kotiseutuun.

Yhdistyksen säännöt jatkuvat kahdeksalla kohdalla toiminnoista, joilla edistämistä, ylläpitämistä ja vaalimista voidaan toteuttaa.

Näitä yhdistyksemme toiminnan perusohjeita ei ole koskaan kriittisesti tarkasteltu eikä myöskään selvitetty, mitä kukin erillinen kohta käytännössä merkitsee. Nyt kymmenen vuoden kuluttua voidaan tiettyjä toimintoja sijoittaa jo melko hyvin kunkin otsikon alle, mutta tässä nyt esitetylle jaolle voidaan perustellusti löytää muitakin vaihtoehtoja.

Yhdistys siis:

1. Kerää kotiseutuun liittyvää aineistoa

Aineistoksi on ainakin tähän asti ymmärretty ei-materiaalinen aineisto. Valokuvaa voitaneen pitää myös materiaalisesta olemuksestaan huolimatta immateriaalisena. Perustajamme Juhani Hämeri oli innokas amatöörivalokuvaaja ja hänen kameransa on tallentanut satoihin otoksiin espoolaisia maisemia, rakennuksia, esineitä, tapahtumia ja henkilöitä. Myös jäsen Kari Pohjakallio on ollut innokas kameran käyttäjä. Mitään esineistöä ei ole kerätty kokoelman rakentamistarkoituksessa, ainakaan tietoisesti. Pohjakalliolla on mittava postikorttikokoelma Espoosta yksityisomaisuutenaan. Espoota käsittelevän kirjallisuuden hankkimisesta yhdistyksen omaisuudeksi on joskus keskusteltu, mutta lienee tarpeetonta kilpailla kirjastojen ja arkistojen kanssa. Yhdistyksen kotisivuilla on sen sijaan kattava rekisteri Espoota käsittelevästä aineistosta

2. Pitää yhteyttä Espoon kaupungin ja muihin viranomaisiin

2.1. Kaupungin elimistä tärkein yhteistyökumppanimme on ollut *Espoon kaupunginmuseo*. Museon virkailija on ollut hallituksessamme, ja olemme usein saaneet museolta neuvoja, ohjeita ja rohkaisua hankkeillemme. Museon edustajat ovat olleet seminaareissamme asiantuntijaluennoitsijoina.

2.2. *Kaupunginarkisto* huolehtii sopimuspohjaisesti arkistoitavan materiaalimme säilytyksestä. Arkiston virkailijat ovat antaneet käyttöömme asiantuntemuksensa, kun olemme eri hankkeissamme turvautuneet arkiston aarteistoon.

2.3. *Kaupungin tekninen virasto* antoi huomattavan tuen projektilemme ”Kuninkaantie” ja siitä kirjoitetun kirjan julkaisemiselle.

2.4. *Kaupungin kulttuuritoimi* on luku sinänsä, niin keskeinen on ollut sen asema kaikessa toiminnassamme. Tästä mainitaan tarkemmin tuonnempana.

Kaiken kaikkiaan perustajamme teeseistä tämä: ”*pidetään hyvät yhteydet kaupunkiin*” on erinomaisesti muistettu ja olemme ymmärtäneet sen merkityksen.

3. Pitää yhteyttä espoolaisiin kotiseutu- ja muihin kansalaisjärjestöihin

Aiemmin on jo todettu, että Espoossa on useita kotiseutuyhdistyksiä, ehkä 60-70, ehkä enemmänkin, jos virallisesti järjestäytymättömät luetaan mukaan. Monet jäsenistämme kuuluvat näihin yhdistyksiin. Tämä onkin luonnollista, muistuttaahan yhdistyksemme toiminta oikeastaan normaalin kotiseutuyhdistyksen toimintaa, mutta on painottunut perinteeseen. Yhdistys ottaa tämän samanhenkisyyden huomioon jäsenhankinnassa suurena mahdollisuutena.

Espoolaiset kotiseutuyhdistykset eli siis kaupunginosayhdistykset kuuluvat kahteen eri kattojärjestöön, *Espoon kaupunginosayhdistysten liittoon (EKYL)* tai *Espoon omakotijärjestöjen keskusliittoon (EOL)*. Valtakunnallinen katto-organisaatio on *Suomen Kotiseutuliitto*, jonka jäsen yhdistyksemme on ollut vuodesta 2004 läh-

■ Juhani Hämeri ja Kari Pohjakallio Tuomarila-seuran perinneyhdistyksen Antti Jousjärven ja Juhani Saikkosen kanssa Espoon aseman 100-vuotisjuhlista toukokuussa 2003, kuva: JV.

■ Vaasan kotiseutupäivillä elokuussa 2007 retkellä Merenkurkun Valassaarille, kuva: JV

tien ja jonka järjestämille vuotuisille kesän kotiseutupäiville joku jäsenistämme on usein osallistunut. Kesäpäivät kestävät yleensä ohjelmiseen 2-3 päivää ja ohjelma-anti retkineen on ollut korkeatasoinen.

Erikoismaininnan ansaitsevat *Espoon kirjailijat ry* ja *Suomen Heraldinen Seura*. Edellinen rahoitti suurelta osin seminaarinesitelmiin perustuvan espooalaisia kirjailijoita käsittelevän kirjasen. Heraldisen seuran jäsenistöä saamme kiittää heidän kiinnostuksestaan julkaisemaamme espooalaista heraldiikkaa eli vaakunataidetta esittävää kirjaa kohtaan. Valtaosa painoksesta myytiin heraldisen seuran jäsenistölle.

Espoon tuomiokirkkoseurakunta on osallistunut moneen hankkeeseemme ja osoittanut muutenkin kiitettävää myötämielisyyttä toimintaamme kohtaan myös avustusten muodossa.

Espoon ulkopuolisiakaan seuroja ei ole toiminnassamme jätetty huomiotta. Olemme tehneet onnistuneet kesäretkeilyt Tampereelle ja Saloon. Salo-Uskelan Seura teki vastavierailun luoksemme ja Tampere-Seura suunnittelee käyntiä luonamme. Juuri nämä kontaktit veljesjärjestöihin ovat olleet erityisen antoisia omaa toimintaamme kehittäessämme.

4. Järjestää perinteeseen liittyviä tiedotus-, esitelmä- ja opintotilaisuuksia

Tämä kohta säännöissämme on ohjannut toimintaamme eniten. Toimintajakso on selvästikin ollut seminaarista seminaariin. Seminaari on pidetty keväisin lähes poikkeuksetta Träskändan seudun kotiseutuyhdistysten keväťjuhlan yhteydessä, mutta organisatorisesti erillisenä tapahtumana.

Varsinaisen esitelmätilaisuuden lisäksi yhdistyksemme on esiintynyt juhlapaikalla omassa telttakatoksessa, jossa olemme voineet esitellä juhlayleisölle toimintaamme ja tarjota julkaisujamme. Joka kerran kassamme on saanut pienen lisäyksen ja mikä tärkeintä, olemme saaneet tapahtumasta monesti uusia jäseniä riveihimme.

Seminaarin aiheen valitseminen on toistaiseksi käynyt melko vaivatta. Koska perinne-otsikon alle voidaan sijoittaa oikeastaan kaikki inhimillisen elämän eri muodot, tavat, elinkeinot ja kulttuurit, ei meidän ole vielä kymmenvuotistaipaleella tarvinnut ryhtyä toistamaan jotain aihetta.

Tästä valinnan mutkattomuudesta on ollut tosin hieman haittaakin, kun ratkaisu on jäänyt usein viime tinkaankin on toimeenpanovaiheessa syntynyt tarpeetonta kiirettä. Se on aiheuttanut pientä stressiä vastuunkantajissa.

Vaikka seminaarin toteuttaminen yleisön näkökulmasta katsottuna saattaa vaikuttaa kovinkin yksinkertaiselta, on kaikkien yksityiskohtien hoitamisessa oma vaivansa. Kun aihe on valittu, on löydettävä esitelmöitsijät. Oma väki on kiivennyt kateederille lähes aina, kun asiantuntemusta tai itsekritiikitöntä intoa on löytynyt. Aina ei tätä löydy ja ulkopuolisia on pyydetty apuun. Silloin tulevat käyttöön verkostot, joiden avulla on sitten löytynytkin osaava esiintyjä. Yhdistyksemme on selvästikin jo saanut julkisuutta ja hyvää mainetta, sillä esitelmöitsijöitä on tullut auliisti myös piireistä, joihin meillä kenelläkään ei ole ollut aiempia yhteyksiä.

Tilaisuuksissamme on ollut yleisöä vaihtelevasti. Tietysti olemme aiheita valitessamme yrittäneet arvioida myös tilaisuuden kiinnostavuutta ja pyrkineet välttämään aiheita, joista olisi jo etukäteen arvattu olevan tuloksena näytös tyhjälle salille. Ennätyssuosioksi sai viime kevään 2009 *karttaseminaari*, joka veti täyden salin, 70 kuulijaa.

Tärkeintä ovat siis aihe ja esittäjät. Seminaarin vetäjäksi on nimetty joku hallituksen jäsen tai ryhmä jäseniä. Heidän vastuullaan on sitten tapahtumaan liittyvien kaikkien pikkutehtävien junailu. On kutsujen lähettämistä, ilmoitusten jättämistä, teltan ja katosten pystyttämistä, on huolehdittava av-laitteiden ja viime aikoina tietoliikenneyhteyksien toimimisesta. Jos jonkinlaista työkalua on var-

muuden vuoksi oltava saatavilla, vaihtorahakassa ja kuittilomakkeet, teippiä, narua ja rautalankaa joitakin esimerkkejä tässä mainitaksemme.

Vuosi vuodelta toiminnan rutiini on parantunut ja asiat ovat sujuneet kerta kerralta paremmin ilman suurempia kommelluksia. Onnistuneen seminaarittaisuuden jälkeen vastuun kantaneilla on miellyttävän raukea tyytyväisyyden tunne. Tässä yksi syy, miksi yhdistystoiminnassa viihdytään.

Muita vuosittaisia tapahtumia ovat viralliset kevät- ja syyskokoukset, joihin on usein liittynyt esitelmä tai pienempimuotoinen esitys. Tällöin on ajateltu lähinnä oman jäsenistön viihtyvyyttä, jotta olisi muutakin kuunneltavaa kuin viralliset kokousasiat.

5. Tallentaa perinnetietoutta

Tämän sääntökohdan voidaan ymmärtää jo sisältyvän edelliseen, koska seminaareissa esitetyt perinneasiat on parhaimmillaan tallennettu jopa kirjaksi. Tallentamista on myös valokuvaus, jota on harrastettu, ei kuitenkaan systemaattisesti. Valokuva-arkistosta on puhuttu, mutta käytännön toimiin ei asiassa ole vielä ryhdytty. Tavallista äänitetallennusta ei liioin ole tehty. Henkilöhaastatteluja on tehty, mutta vähänlaisesti; oikeastaan ex-puheenjohtajamme Juhani Hämeri oli tälläkin perinnetekniikan alueella ainoa kokeilija. Nykytekniikka tarjoaa helpot menettelytavat, ja jokaisen ulottuvilla on nykyisin laitteet, joilla voitaisiin tehdä tallenteita valokuvin, videoin ja äänittein. Tällä alueella on paljon tehtävää tulevaisuudessa

6. Järjestää perinteeseen liittyviä näyttelyitä

Juhani Hämeri oli saanut hankittua aikanaan edullisesti alumiiniprofiilista taitavasti valmistetut valokuvien ja muun arkeittain esitettävän aineiston näytteillepanoon suunnitellut näyttelykehykset. Alun perin ne olivat palvelleet nyt jo toimintansa lopettanutta postimerkkikerhoa. Tästä johtuen tauluissa esitettävä aineisto on kootava postimerkkeilijöiden ns. Norma-arkeille, jotka poikkeavat hie- man tavallisesta A4-arkista.

Kehykseen sijoitetaan ensin kovalevystä leikattu pohja. Pohjaan on liimattu vaakasuorat, eräänlaiset rännit, joiden varaan Norma-arkit kulloistakin kuva-aihetta sisältävinä sijoitetaan. Valmiiksi la- dottu näyttelytaulu saa vielä pleksilevysuojan. Yhdelle sivulle sopii 16 arkkia ja tauluun, jos molemmat puolet käytetään, siis 32 kuva-arkkia. Tauluja on 12 kpl eli, jos kaikki käytetään esitetyllä tavalla,

■ *Espoon kirkkoa käsittelevän seminaarin näyttely 21.4.2002 Kanta-Espoon seurakunnan seurakuntakeskuksessa, kuva: KP*

saadaan näytteille 384 kuva-arkkia. Joissakin näyttelyissämme kaikki paikat on tarvittu!

Tämän arkkijärjestelmän etuna on se, että näyttelyn purku käy käden käänteessä. Arkit voidaan irrottaa esteettä ränneistään ja siirtää mappeihin. Näin näyttelyn aineisto on valmis arkistoitavaksi tai odottamaan uutta käyttöä. Nykyisin jatkotoimenpide on aineiston skannaaminen digitaaliseen muotoon. Taulut ovat olleet ahkerassa käytössä. Vuosien mittaan olemme järjestäneet eri teemoista tällaisia kuvakerrontaan perustuvia näyttelyjä. Näyttelyt on sovittu kiertäviksi eri pisteisiin ympäri Espoota, joten peräkärryn omistavilla automiehillämme on ollut aika puuha telineiden siirrossa, pystyttämisessä ja purkamisessa.

Näyttelyt on haluttu avata niin juhlavasti kuin mahdollista, ja usein niissä on kuultu, jos ei aivan täyttä esitelmää, joka tapauksessa näyttelyn teeman selvittelyä ja siihen johdattava esipuhe.

Yksittäisten näyttelyiden synnystä kerrotaan tarkemmin kronologisessa osiossa. Mitään vaikeuksia näyttelypaikkojen saannissa ei ole ollut. Yhdistyksemme näyttelyt on kelpuutettu sekä kaupungintalolle että kulttuurikeskukseen, kirkkoihin, kouluihin ja kirjastoihin. Näyttelyissä olleet vieraskirjat kertovat myönteisestä suhtautumisesta aikaansaannoksiimme.

nasta jo aiemmilta ajoilta. Ilman tätä kokemusta ei näin pieni yhdistys olisi voinutkaan saada aikaan niin runsasta ja laadukasta julkaisutoimintaa. Jos luemme mukaan juuri valmistuneen kirjan *Tuuliviiri – tuhansien tuulien tulkki*, olemme tuottaneet kaikkiaan seitsemän teosta ensimmäisenä kymmenvuotiskautena. Teosten tekstit ovat pääosin omien kirjoittajiemme aikaansaannoksia.

Tämä seikka on varmastikin se jokin, joka antaa jäsenille intoa ja tyydytystä olla mukana yhdistyksessämme. Meillä monilla on erikoistietoa, muisteluja ja havaintoja itseämme kiinnostavista asioista, mutta siihen, että itse alkaisimme suunnitella erikoisalu-eistamme kirjan tasoista esitystä, tuntuu kynnys liian korkealta meistä useimmille. Sen sijaan artikkeli yhteiseen kirjaan sujuu jo paljon helpommin. On mahtava tunne saada nähdä nimensä kirjoittajana kirjan kannessa tai sen sisällysluettelossa.

Teosten taitossa olemme käyttäneet ammatti-ihmisiä. Muutamissa teoksissa ruotsinnokset ovat niin ikään yhdistyksen ulkopuolisin voimin aikaansaatuja. Naapurikaupungin, Kauniaisten perinneaktivisti, maisteri *Clara Palmgren* on useimmiten huolehtinut kirjojemme huolitellusta ruotsinkielestä. Painosmäärät ovat olleet keskimäärin 500 kpl, poikkeuksena on espoolaisista postikorteista kertova teos, josta on tehty jo toinen painos. Jo aiemmin on kerrottu, että kirjojen myynnistä saadut tulot ovat kuitenkin muodostaneet yhdistyksemme talouden perustan.

Asiansa osaavien jäsenten kanssa työskennellessään jäsenemme ovat saaneet perehtyä kirjan toimittamisen mielenkiintoiseen ja jännittävään maailmaan. Toimitustyössä katsantokantoja on ollut erilaisia, joskus melkein jopa riitoja. Sopimista ja sovittelua on ollut pakko oppia, sillä muuten kirja jäisi tekemättä.

Kirjojen markkinoinnissa emme ole olleet oikein ammattilaisia, eikä se oikeastaan ole ollut tarpeellistakaan. Kirjojen menekki on kuitenkin kattanut kustannukset, ja vielä myymättä olevat menevät ajan mittaan, kun pidämme niitä tarjolla eri tilaisuuksissamme. Lahjakirjoina tällaiset kotiseudustamme kertovat teokset ovat mitä parhaimpia; tunteehan jäsen sellaisen ystävälleen antaessaan myös antaneensa ikään kuin jotain itse tekemäänsä. Kirja on edelleen säilyvin tapa siirtää tietoa tulevaisuuteen ja sopii nimenomaan perinteestä kertomiseen. - Kunkin julkaisun yksityiskohdista kerrotaan tämän julkaisun kronologisessa osiossa.

8. Pitää yhteyttä espoolaisiin tiedotusvälineisiin

Espoolaisia tiedotusvälineitä oli yhdistyksen sääntöjen laatimishetkellä kymmenen vuotta sitten yksi ja ainoa: **Länsiväylä**. Tämä mainoksilla elävä ilmaisjakelulehti on nykyin osa espoolaisuutta, siis

eräällä tavalla jo perinnettä itsekkin. Suhteemme Länsiväylään ei ollut alkuvuosina kovinkaan kiinteä. Tietysti olemme kokouksistamme ilmoittaneet lehden ilmoituspalstalla ja lisäksi on lehdessä silloin tällöin ollut yhdistystämme kuvaavia artikkeleita. Lehden toimittamiseen kuuluneita on jäseninämme ja lehden toimittaja on pitänyt esityksen eräässä teemakokouksessamme.

Internet oli kymmenen vuotta sitten lapsenkengissään eikä sen mahdollisuuksia ymmärrettävästi vielä silloin pystytty aavistamaan. Tämä koko maailman kattava järjestelmä on nykyisin meidänkin yhdistyksellemme arkipäivää. Hallituksemme asiantuntevat ja innostuneet jäsenet *Jorma Vehmaskoski* ja *Esko Uotila* ovat luoneet meille hienot kotisivut, joihin jäsenet tuottavat sisältöä aktiivisesti. Kotisivut löytyvät osoitteesta www.espoonaurora.net

Espoolainen Länsiväylä putkahtaa taas uudelleen mukaan tämän internet-asian yhteydessä, sillä olemme Länsiväylän paikalli-

■ *Postikorttikirjaan liittyvä haastattelu Träskändan puistossa vuonna 2002. Espoon omakotiyhdistysten keskusjärjestön Anja Pankasalo ja Juhani Hämeri, kuva: KP*

nen kumppani ja kerromme toiminnasta, tapahtumista ja muista yhdistykselle tärkeistä asioista verkkolehden paikallissivustolla. Jutuista on linkit omille sivuillemme, joilta löytyvät laajemmat espoo-laista historiaa ja perinneasioita käsittelevät artikkelit. Osa uutisista on päätynyt myös painettuun lehteen.

Espoon seurakuntien tiedotuslehti **Esse** on myös julkaissut yhdistyksemme toimintaa kuvaavia artikkeleita. Yhdistyksen sääntöjä edelleen selatessamme tulevat eteemme vielä seuraavat viisi kohtaa, joita yhdistyksen tulee käyttää toimintansa tukemiseen:

- hankkii perinnetoiminnasta kiinnostuneita jäseniä
- järjestää arpajaisia ja myyjäisiä
- ottaa vastaan testamentteja ja lahjoituksia
- hakea toiminnalleen yhteiskunnallista tukea
- järjestää perinteeseen liittyviä kulttuuri-, juhla- yms. tapahtumia

Arpajaisia ja myyjäisiä emme ole harrastaneet. Toistaiseksi ei ole tullut testamentteja eikä muitakaan lahjoituksia. Viimeinen kohta näissä tukitoimissa, kulttuuri- ja juhlatapahtumien järjestäminen, kuuluu jo edellä käsiteltyjen toimintamuotojen ryhmään.

Jäsenhankinta on sen sijaan yhdistykselle oleellista. Alussa jo kerrottiin yhdistyksen ja ydinjäsenistön synnystä. Jäsenmäärä ei ole vieläkään suuri ja varsinkin alkuhetken jälkeen tapahtunut lisäys tuntuu kovin vaatimattomalta. Alussahan se oli 30 ja nyt kymmenen vuoden jälkeen määrä on kaksinkertaistunut.

Jäsenmäärän pienuus ei sinänsä ole vaikuttanut oleellisesti yhdistyksen toimintaan. Asiahan on niin, että työt esittää tehtäväksi hallitus, useimmiten hallituksen piiristä tulleiden ideoiden pohjalta ja hallituksen piiristä ne varsinaiset tekijätkin ovat tähän mennessä tulleet. Onneksi on joitakin poikkeuksia, jotka rivijäsenen asemastaan huolimatta ovat tehneet todella merkittävän työpanoksen. Mainittakoon tässäkin yhteydessä, että rivijäsenet ovat aina tervetulleita myös hallituksen kokouksiin.

Ongelmaksi voi tulla, että hallitus leipääntyy, vuosien saatossa ikäännytään ja into, jos ei aivan lopu niin valitettavasti ainakin laimenee. Kun jäsenmäärä on suurempi, kasvaa todennäköisyys sille, että joku uusi innokas jäsen asettuu ehdolle hallitukseen ja alkaa vaikuttaa aktiivisesti yhdistyksen hyväksi.

Jäsenmäärän kasvattamisesta ja passiivijäsenten aktivoimisesta on paljon keskusteltu. On tehty jopa kirjallinen suunnitelma jäsenten hankintakampanjasta, mutta aktiivitoimiin ei vielä ole tarpeellisella voimalla ryhdytty. ”Suusta suuhun” –menetelmä on toiminut tähän asti parhaiten: on vain yritetty houkutella sopivan tuntuisia henkilöitä mukaan. Jäsenet ovat olleet liittymisen jälkeen onneksi uskollisia, eikä vuotuinen kato ole ollut mitenkään hälyttävä.

Jos asettuu ulkopuolisen rooliin ja miettii, mitä voisi vastata pyyntöön tulla jäseneksi, lienee varsin inhimillistä esittää vastakysymys: Mitä saan, mitä yhdistys tarjoaa juuri minulle? Toistaiseksi on tarjonta ollut melko rajoittunutta. Oikeastaan seminaaritalaisuudet on ollut ainoa anti, sekä niistä julkaistut teokset normaali hinnalla. Yhdistystoiminnassa niin yleistä ja suosittua toimintamuotoa kuin matkailua olemme harrastaneet muutamia kertoja kesäretkien muodossa. Lehden julkaiseminen on myös tyypillistä yhdistyksen toimintaa. Toistaiseksi se on katsottu kustannuksiltaan ja muilta resurssitarpeiltaan liian vaativaksi. NykYTEKNIikka korvaa nettisivustona lehden julkaisemisen, näin ainakin nyt uskomme. Tulevina vuosina tämä kysymys ”mitä annamme jäsenille ja miten saamme uusia aktiiveja”, tulee nousemaan erittäin tärkeäksi ja se on ratkaistava.

Talosasioita eli varainhankintaa on käsitelty jo edellä. Lisäyksenä on syytä mainita yhteiskunnallisen tuen hakemisesta yhdistyksen tukitoimien yhteydessä. Yhteiskunnalla on orgaaneja, jotka jakavat tukea urheilulle, politiikoille, puolueille jne. lista on pitkä. Tällaista tukea hakee myös meidän yhdistyksemme.

Tuen anominen ei ole mitenkään häpeällistä, tukea suorastaan

■ *Yhdistyksen Salon kesäretkeläisiä Salo-Uskela-seuran kotiseutotalossa. Vasemmalta Asko ja Pirjo Tuominen (yhdistyksen tilintarkastajina vuodesta 2008 toimineet), Arja Mikkonen (Lippajärveläiset pj.) sekä hallituksen jäsen Anneli Montonen, kuva JV.*

tyrkytetään. On monenlaista rahastoa ja säätiötä valtion, kaupunkien ja kuntien määräysvallan alaisena rahaa jakamassa. Tuen myöntäjällä on tavallisesti tarkasti määritetyt säännöt, joiden ehdot on ensin täytettävä. Toinen vielä hankalampi kynnys rahan saamiseen on kova kilpailu. Kolmas hankaluus on se tosiasia että uuden tulokkaan on vaikea murtaa jo aiemmin tukea saaneiden rintamaa.

Espoon kaupungin kulttuurilautakunta jakaa vuosittain anomuksesta kahdenlaista tukea yhdistyksille ja kansalaisjärjestöille:

1. *Toiminta-avustus* on, kuten nimi kuvaa, yleisesti toimintakulujen kattamiseen tarkoitettua rahaa. Espoon kaupungin kotisivuilla on valmiit kaavakkeet, joilla tukea haetaan. Rahaa myönnetään anomusten perusteella kerran budjettivuodessa. Anoja on paljon, lähes neljäsataa espoolaista yhdistystä. Periaatteena näyttää olevan, että tukea myönnetään mahdollisimman monelle, jolloin summat eivät ole kovin suuria. Yhdistyksemme on saanut vuosittain keskimääräisen kaupunginosayhdistyksille myönnetyn summan verran. Meitä verrataan ehkä tässä kohdin kaupunginosayhdistykseen, vaikka toimintamme kattaa tietysti koko Espoon. Tällä avustuksella on toiminnallemme huomattava merkitys.
2. *Kohdeavustus* on toinen kaupungin tarjoama avustusmuoto. Se puolestaan on tiettyyn hankkeeseen, projektiin tai hankintaan kohdistuva avustus. Tällaisia avustuksia olemme hakeneet ja menestyksellä saaneetkin kirjojen julkaisuun.

Ehkä yhdistyksemme on vielä liian tuntematon, koska säätiöiltä ja niihin verrattavilta avustusten myöntäjiltä emme hakemuksista huolimatta ole onnistuneet vielä saamaan mitään. Olemme kuitenkin vakuuttuneita, että meidänkin vuoromme vielä tulee.

”...perinne voi olla vaikka juuri kuluneeseen hetkeen liittyvä, ei kuitenkaan tulevaisuutta tai tapahtuvaksi oletettua. Tulevaisuuteen viittaavat kuitenkin kohteen edessä olevat teonsanat *edistää*, *ylläpitää* ja *vaalia*. Tärkeiksi katsomiemme asioiden pitää siis jatkua tulevaisuudessa.”

Kronologinen katsaus menneisiin vuosiin

Seuraavassa käydään läpi yhdistyksen tapahtumat vuosittain. Katsauksessa keskitytään oleellisiin siakokonaisuuksiin ja vain tärkeimpiin tapahtumiin. Piristykseenä on joitakin kommelluksia, pulmatilanteita tai muuten erikoisia tapahtumia. Tietyt tilastolliset asiat toistuvat huomioina jäsenmääristä, pidetyistä kokouksista ja talouden kehittymisestä. Tiedot perustuvat arkiston asiakirjoihin, joita ovat kokouspöytäkirjat, talouskirjanpito ja muu arkistoitu materiaali.

Hallituksen jäsenet ja puheenjohtajat ilmenevät lopussa olevasta taulukosta. Liitteisiin on koottu myös aikajärjestyksessä julkaistut teokset, seminaarit ja muut järjestetyt tapahtumat sekä matkat.

■ Oheinen kuva on Auroran kyläjuhlasta vuoden 1999 toukokuulta. Meijerin toimintaan liittyneiden rakennusryhmän kunnostustyöt eivät ole vielä alkaneet. Tämä kylätapahtuma kasvoi vähitellen tärkeäksi puitetapahtumaksi alueen järjestöille. Yhdistyksemme osuudeksi muodostuivat seminaarit ja näyttelyt. Kuvan rakennus kunnostettiin ja sen nimeksi tuli Pikku-Aurora elokuvassa 2003, JH.

Vuosi 2000 – aloitusvuosi

Ensimmäiseltä toimintavuodelta ei monia dokumentteja kertynyt, vaikka toimintaa olikin runsaasti.

Virallisesti toiminta ei ollut vielä alkanutkaan, ei ollut sääntöjä, ei vakiintuneita toimintatapoja, mutta oli innostuneen hermoilevaa energiaa etsimässä sopivia purkautumismuotoja. Ensimmäinen virallinen vuosikokous pidettiin 15. marraskuuta vuonna 2000 (liitteenä ensimmäinen virallinen kokouspöytäkirja).

Keväällä 2000 toiminnallinen lähtölaukaus oli jo aiemmin mainittu Aurora Karamzin -seminaari, joka oli yleisön mielestä onnistunut ja mikä tärkeintä, alkava yhdistys sai johtajansa ja jäsenistönsä tuntemaan olevansa oikealla tiellä. Ensimmäisen seminaarilaisuuden alustajina toimivat kirjailija *Raili Mikkonen*, Espoon museointendentti *Marianne Långvik-Huomo*, *Ritva Helin* Helsingin opaskeskuksesta sekä alueella lapsuudestaan asti asunut ja jo jäseneksi lupautunut dipl.ins. *Aapo Kirvesniemi*.

Tosiasiassa jo silloin alettiin luoda perinnettä, onhan kevätseminaari kantanut jo kymmenen vuotta. Järvenperän alueen kaupunginosayhdistykset, Lippajärveläiset ry, Järvenperän omakotiyhdistys ry ja Kuninkaantie-Pihlajarinne Omakotiyhdistys ry olivat jo muutamia vuosia järjestäneet yhteisen kevätjuhlaansa, Auroran kyläjuhlan, Träskändan kartanoympäristössä. Seminaarimme ei olisi voinut sijoittua paremmin pidettäväksi missään muualla kuin juuri

■ *Yhdistys oli vasta aloittelemassa toimintaansa, mutta se ei estänyt järjestämästä ohjelmaa Kiinan ympäristöministerin seurueelle Laaksolahdessa syyskuussa 2000. Ohjelmaan kuului mm. soutelu Pitkäjärvellä kalastuskunnan järjestämänä. Vasemmalta Mauri Alasaari, ympäristöministeri, Juhani Hämeri ja ympäristöministeriön väkeä, KP.*

Aurora Karamzinin omassa kotiympäristössä. Yhteistyö näiden paikallisten yhdistysten kanssa on sujunut erinomaisesti. Olemme lähes joka vuosi antaneet heidän kyläjuhlaan myös vahvan kulttuurillisen lisämausteen.

Kiertävät kuvakerrontanäyttelyt aloitettiin myös samana kesänä, kun Espoon kirkkoa ja muutakin Espoota esittävät vanhat postikortit järjestettiin kiertäväksi näyttelyksi. Yhdistyksen säännöt saatiin hyväksytyinä Patentti- ja rekisterihallituksesta 29.5. 2000, jolloin toiminta sai siis virallisen luonteen.

■ Tällaisen tapahtuman hoitaminen jo tässä vaiheessa todistaa rohkeutta, intoa, järjestelykykyä sekä valmiita monipuolisia yhteysverkostoja, KP.

■ Marianne Långvik-Huomon esitys Aurora Karamzin -seminaarissa toukokuussa 2000, KP

Perinneyhdistys perusteilla Espoossa

Espooseen on perustettu yhdistys, jonka tarkoituksena on edistää, ylläpitää ja vaalia perinnettä, kotiseututyötä koko Espoon kaupungin alueella. Espoon perinneyhdistys Aurora ry:n säännöt on jo hyväksytty, nyt on toiminnan käynnistämisen aika.

– Toivomme, että toimintaamme tulisi mukaan monia eri

tahoja kansantanssin, musiikin, museoinnin, entisöinnin alueelta, käsityöläisiä, kuvataiteilijoita, kirjailijoita, marttoja ja niin edelleen, sanoo Juhani Hämeri, yhdistyksen puuhamies ja kotiseutuaktivisti Laajalahdesta.

– Asia on kytynyt jo pitkään ja se sai vauhtia viime keväänä järjestetystä Aurora-seminaarista.

On myös käynyt ilmi, että Espoon kaupunginmuseolta puuttuu koko kaupungin alueen kattava partneri kansalaisjärjestöpuolelta, toteaa Hämeri.

– Yhdistyksen tavoitteena onkin toimia eräänlaisena koordinaattorina. Yhteydenpito niin viranomaisiin kuin kansalaisjärjestöihin on yksi tärkeimmistä

tehtävistä.

Sääntöjensä mukaan yhdistys myös kerää, tallentaa ja julkaisee kotiseutuun liittyvää aineistoa.

Ensitöikseen yhdistyksen on kuitenkin hankittava jäseniä. Espoon perinneyhdistys Auroran tilaisuus järjestetään Leppävaarassa, kotiseututalo Parkvillassa keskiviikkona 15.11. klo 18,30.

Monenlaista

Espoon perinneyhdistys Aurora ry kutsuu espoolaisesta perinteestä, sen keräämisestä, tallentamisesta ja

julkaisemisesta kiinnostuneita eri tahoja Leppävaaran Parkvillaan ke 15.11. klo 18,30, jossa keskustelun ja suunnittelun aiheena on yhdistyksen toiminnan käynnistäminen.

Kartanokulttuurista halutaan selvitys

Espoon perinneyhdistys Aurora ry on pitänyt ensimmäisen syyskokouksensa. Yhdistyksen puheenjohtajaksi valittiin Juhani Hämeri ja hallituksen muiksi jäseniksi Uolevi Itkonen, Antti Jousjärvi, Aapo Kirvesniemi, Kaisu Kotitie, Maarit Kyllönen, Eeva-Liisa Parkkonen, Pirkko Sillanpää ja Riitta Sinkkonen.

Espoon perinneyhdistys Aurora pitää tärkeänä espoolaista kartanokulttuuria koskevan selvityksen tekemistä. Vallihaudat ja vanhat villat ovat myös tärkeitä

selvityksen ja tutkimuksen kohteita. Myös kaava- ja liikennekysymykset siltä osin kuin ne koskevat perinnemaisemaa, ovat asioita, joissa yhdistys aikoo olla aktiivinen.

Yhdistyksen tärkein yhteistyökumppani on kaupunginmuseo. Yhteistyötä tehdään kotiseutuliiton, alueneuvottelukuntien, EKYL:n, EOK:n, vastaavien ruotsinkielisten järjestöjen ja kaikkien muiden kotiseututyöstä kiinnostuneiden kanssa.

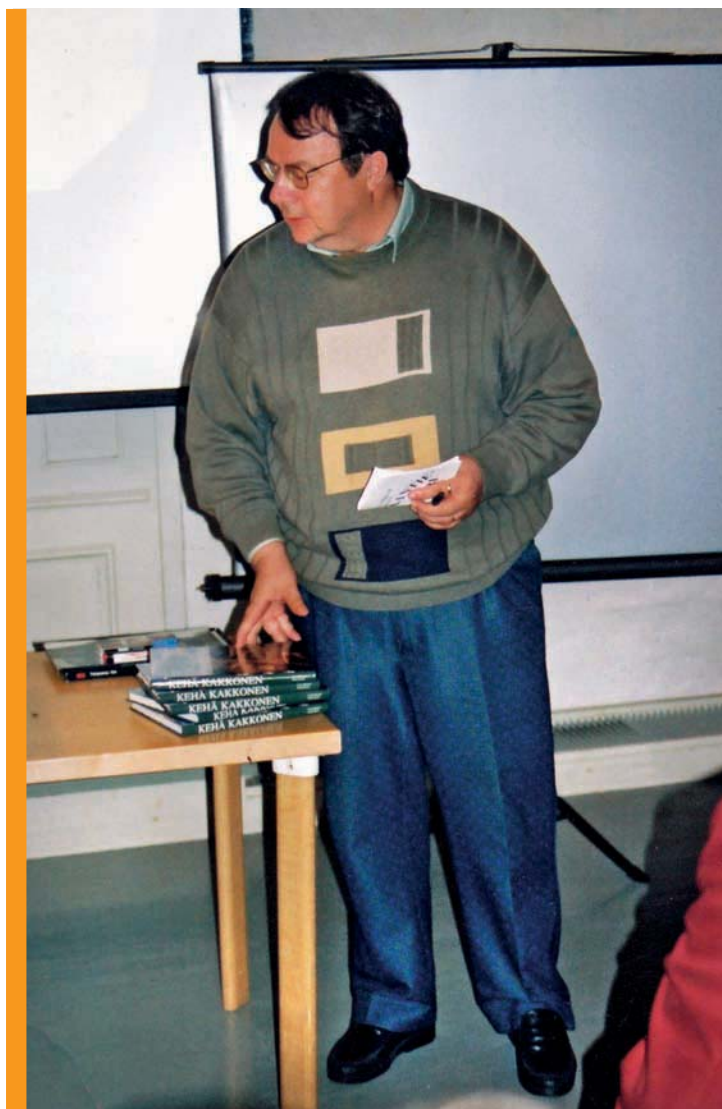
Ensimmäinen virallinen vuosikokous oli *Leppävaaran Parkvillassa* 15.11.2000. Kokouksesta tehty pöytäkirja (liitteenä) pursui ideoita ja mahdollisuuksia yhdistyksen tulevalle toiminnalle. Tämän kokouksen sisällöstä voi vieläkin löytää paljon toteutettavaa. Kokouksessa valittiin Juhani Hämerin johdolla toimiva kahdeksanjäseninen hallitus.

Yhdistyksellä oli toiselle kaudelle lähdettäessä 25 jäsentä ja 1800 markkaa (300 euroa) rahaa.

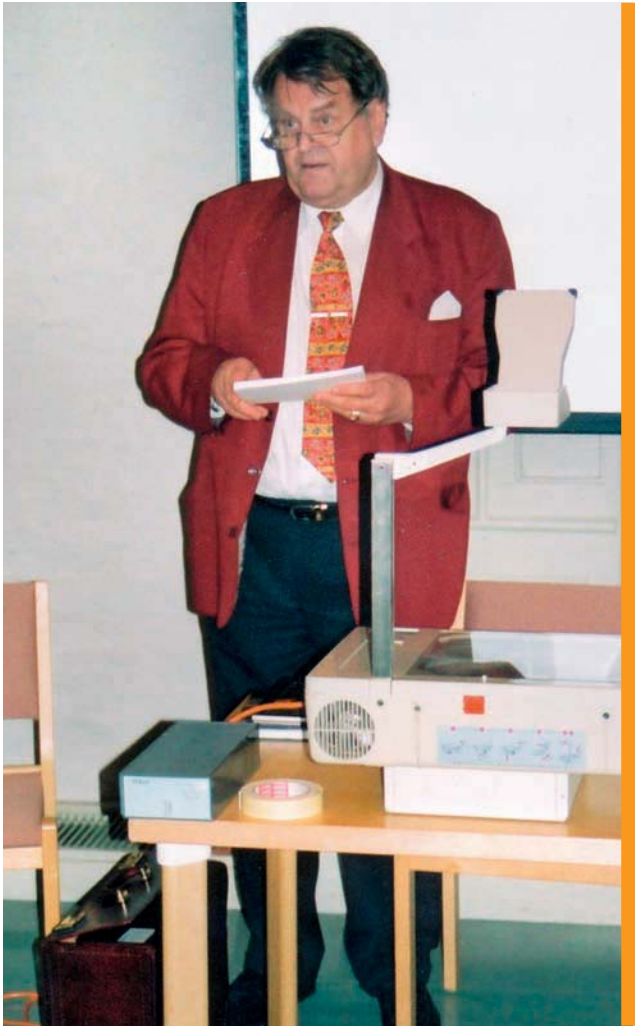
Vuosi 2001 – toinen toimintavuosi

Tuolloin alkoi yhdistyksen ensimmäinen täysipainoisen toiminnan vuosi. Postikorttinäyttely kiersi Espoota ja sen herättämän suosion kannustamana ryhdyttiin suunnittelemaan postikorteista kirjaa.

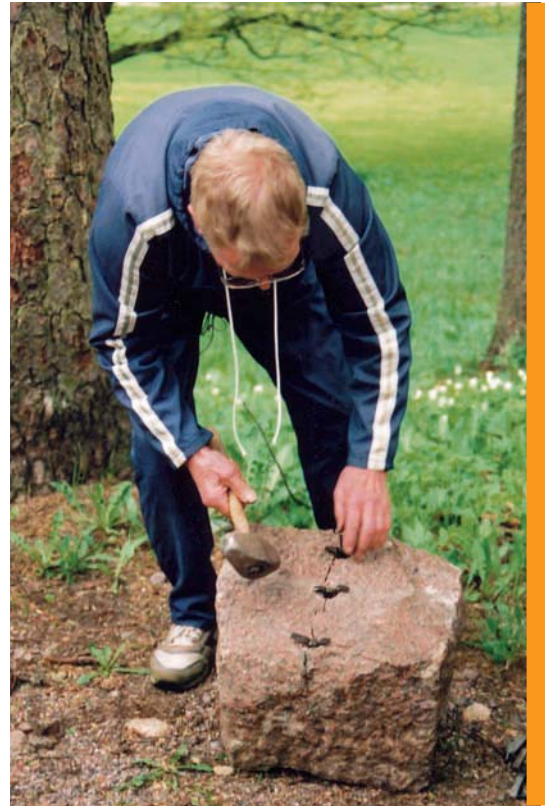
Espoon läpi kulkeva Kuninkaantie on nimitys sille vielä joiltakin osiltaan aina 1300-luvulle ulottuvalle reitille, joka yhdisti Turun ja Viipurin. Tämän vanhan maantien varrelta löytyy paljon Espooseen liittyvää tapahtumaa ja tarinaa. Aihe katsottiin sopivaksi kevätseminaarille ja asiaan innostui todella kaupungininsinööri *Martti Tieaho*, joka on jo ammattinsa ja asemansa vuoksi sidoksissa tieasioihin. Ja kuka olisi pätevämpi tieseminaarin avaajaksi kuin insinööri Tieaho. Muut esiintyjät olivatkin sitten jo omasta takaa. Aapo Kirvesniemellä ja Juhani Hämerillä oli Kuninkaatien pitkä käyttäjäkokemus alkaen jo kouluajoilta 1940-luvulta. Uolevi Itkonen kertoi tiestä hieman kaunokirjallisemmassa muodossa.

■ *Tieseminaarin avauksen suoritti kaupungininsinööri Martti Tieaho, KP.*

■ *Uolevi Itkosen esitelmä Kuninkaantien liittävistä kirjallisuudesta, KP.*

■ *Seminaarissa ei pitäydytty vain esitelmiin. Birger Hemming esitteli vanhan ajan entisaikojen menetelmiä halkaisemalla kiven, kuva: KP.*

Tilaisuus pidettiin jälleen täydelle salille Träskändan kartanon vanhassa viljamakasiinissa. Tämä rakennus, alun perin viljamakasiiniksi suunniteltu, on toiminut sitten sikalana ja lopuksi ennen juhlatilaksi kunnostamistaan myös sähkömuuntajakoppina. Sen olikin jo aika nousta rappiosta hienojen kulttuuritapahtumien pitopaikaksi. Seminaarin esitelmistä ryhdyttiin saman tien kokoamaan pientä kirjaa, jonka toimittamiseen kaupunki antoi lupauksen tuesta.

Ulkoisesta yhteistyöstä muihin järjestöihin vastasi jäsen Timo Luoma-aho toimien edustajanamme *Leppävaaran alueneuvottelukunnassa*.

Syyskokouksessa oli arvovaltaisena esiintyjänä kaupungin kulttuurijohtaja *Georg Dolivo*.

Vuoden lopussa yhdistyksen jäsenmäärä oli noussut 42:een, rahaakin oli kassassa ensikertaa euroina. Hallitus oli pitänyt kokouksia seitsemän kertaa. Käytännöksi otettiin jäsenkirjeet, joita lähetettiin kevätkaudella ja syyskaudella. Jäsenkirjeissä kerrottiin tärkeimmät tapahtumat, hallituksen kokoonpano, toimintasuunnitelma ja edellisen vuoden toimintakertomus sekä erinäisiä tilastoasioita.

Vuosi 2002 – kolmas toimintavuosi

Kolmantena toimintavuonna yhdistyksen toiminnassa alkoi näkyä tuloksia puheenjohtaja Hämerin haluamalla tavalla. Kuninkaantie-seminaarin aineistosta julkaistiin kirja. Se julkistettiin Espoon edustuskartanossa pidetyllä tilaisuudella. Näin juhlat puitteet olivatkin oikeutetut, sillä kaupunki oli kustantanut kirjan painatuksen.

Seuraava kirja ei odottanut kauan tulemistaan. Espoolaisia vanhoja postikortteja esittävästä näyttelystä oli koottu selventävin tekstein ja artikkelein teos, jonka vetävä nimi oli *Terveisiä Espoosta*. Terveisiähän postikorteilla useimmiten lähetetään. Aiemmin on jo todettu, että tämä kirja muodostui todelliseksi myyntimenestykseksi ja suorastaan yhdistyksen talouden kulmakiveksi. Se on ajaton kirja, pysyy tuoreena ikuisesti ja lisää arvoaan ajan myötä. Kertoo-han se Espoosta jo ennen meidän aikaamme. Kirjaa on edelleen saatavissa. Tämänkin kirjan julkistamistilaisuus oli arvokas, juhlatilana oli Espoon kulttuurikeskus Tapiolassa. Kirjassa on aineistoa

■ *Essen eli Espoon seurakuntayhtymän lehden ja yhdistyksen yhteistyöllä järjestetty Essen lukijamatka Kuninkaantiellä pidettiin 13.6.2001. Vasemmalta Aapo Kirvesniemi, Jussi Helanneva, Juhani Hämeri, Per-Olof Öller, kuva KP.*

myös Kauniaisista, olihan Kauniainen aiemmin osa Espoota. Kauniaisten kaupunki katsoi kirjan olevan arvokas kaupungin menneisyydestä kertovana, joten kaupunki osallistui kirjan toimituskustannuksiin.

Kevätseminaari pidettiin tällä kertaa Espoon seurakuntakeskuksessa vanhan keskiaikaisen kirkon vieressä. Seminaarin aiheena oli juuri kirkko itse. Tässä ei lähestytty kirkkoa uskonnollisessa mieles-

■ *Postikorttikirjan julkistamistilaisuus 27.8.2002. Juhani Hämerin avauspuheenpuoro, KP*

■ *Mukana julkistamistilaisuudessa olivat myös Snettans-kartanon Malmströmit ja Esbo Hembygdsföreningen rf:n Benita Åkerlund, KP.*

sä, vaan esiteltiin kirkon historiaa, rakennustekniikkaa ja arkkitehtuuria omin ja ulkopuolisin asiantuntijavoimin. Luennoitsijoina olivat Espoon kaupunginmuseon kokoelmapäällikkö *Pirkko Sillanpää*, Espoon seurakuntahistorian kirjoittaja teologian tohtori *Eeva Ojanen* ja kappalainen *Marja-Liisa Nokelainen*, hänkin jäsenemme. Myös tämän seminaarin aineistosta tehtiin myöhemmin kirja.

On olemassa yleisesti käytetty hieman hirte-hishuumorinen tokaisu: kaiken yhdistystoiminnan perimmäinen tarkoitus on matkailu. Mekin kokeilimme matkailua hallituksen voimin ja matkustimme Tampere-Seuran kutsu- mana Tampereelle. Siellä oli varapuheenjohtajamme jo käynyt ennen seuran perustamista oppia ottamassa, ja nyt olimme samalla asialla hieman suuremmalla joukolla. Matka oli erinomaisten onnistunut ja monta hyvää vihjettä saimme sovellettaviksi tulevassa toiminnassamme. Vielä vuosien jälkeenkin muistamme Tampere Seuran toiminnanjohtaja *Heidi Martikaisen* delegaatio- tamme kohtaan osoittaman huomaavaisuuden. Todellinen tuntu- ma tamperelaisperinteeseen tuli maistaessamme kuuluisaa mustaa makkaraa.

Syyskokouksessa kuulumme mielenkiintoisen esityksen espoolai- sista paikannimistä. Asiantuntijana esiintyi Espoon nimistösuun- nittelija *Marja Viljamaa-Laakso*. Meille opetettiin, kuinka katuja, teitä, aukioita, puistoja ja muita kaupungin paikkoja nimetään. Vanhat nimet halutaan säilyttää, mutta uusille pyritään löytämään usein myös historiallista taustaa. Tämä on työtä, jossa seurallamme voisi olla myös jotain annettavaa.

Kaiken kaikkiaan kolmas toimintavuosi oli todella tuloksekas ja osoitti valitut toimintatavat meille soveltuviksi. Jäsenmäärä ei nous- sut, mutta kassatilanne parani erityisesti suuren suosion saavutta- neen *Terveisiä Espoosta* -kirjan myyntituloista. Hallitus piti tänäkin vuonna seitsemän kokousta ja jäsenistöä informoitiin kolmella kir- jeellä.

2003 – toimintamme neljäs vuosi

Uuteen vuoteen lähdettiin nyt voimien tunnossa. Seminaareja osat- tiin pitää ja kirjoja osattiin tehdä.

Träskändan kartanon rakennuksiin kuuluva entinen meijerikou- lu oli restauroitu taidetalo *Pikku-Auroraksi* ja sieltä saatiin käyt-

töön kokoushuone muiden yhdistysten kanssa yhteisesti varsin pienellä vuokralla. Kevään seminaari pidettiin siis jo vakiintuneessa paikassa tässä samaisessa Pikku-Aurorassa ja aiheena oli tällä kertaa *Kirjallisuus Espoossa*. Omasta takaa löytyi yksi esitelmöitsijäkin, kirjailija Uolevi Itkonen. Suurempaa espoolaista kirjailijajoukkoa edusti Espoon kirjailijat ry:n puheenjohtaja *Katri Sarmavuori*.

Keskisessä Espoossa vanhalla rautatieasemalla järjestettiin toukokuussa iso tapahtuma ***Koti, kirkko ja asema*** paikallisten järjestöjen yhteistapahtumana, ***Iloinen Espoo ry:n*** aloitteesta. Juhlittiin Espoon asemarakennuksen ja Rantaradan 100-vuotisjuhlia. Jälleen oli Hämerin ja Pohjakallion postikorttikokoelmilla kysyntää. Kokoelman vanhat, asemaa ja Keski-Espoota yleisestikin esittelevät historialliset postikortit muodostivat suosituksen kokonaisu-näyttelyä, jota kävi katsomassa runsaat 500 henkilöä.

Varsin tunnettu, keskustelua usein herättänyt espoolainen historioitsija valt.tri *Hannu Rautkallio* esitteli uusimpia tutkimuksiaan sota-ajan historiasta. Jo lähes rutiinilla seminaarin annista tuotettiin jälleen pieni kirja *Espoon kirjailijat ry:n* avustuksella.

Syyskokouksen ohjelmana oli *Mistä saan perinnetietoa?* Jälleen oma jäsenemme kaupunginmuseon kokoelmapääällikkö Pirkko Silanpää johdatti kysymyksen ratkaisuun apunaan kaupungin arkistopääällikkö *Ulla Tanskanen*.

Jäsenemme, tunnettu heraldikko *Jukka Suvisaari* voitti ehdotuksellaan kilpailun yhdistyksemme merkiksi. Siinä on viisi hevosen-

■ *Postikorttinäyttely on pystytetty ja valmis osana Espoon aseman 100-vuotisjuhlaa toukokuussa 2003. Vielä tarkistus, miltä näyttää. Vasemmalta Juha-ni Hämeri, Kari Pohjakallio. Kuva: JV*

■ Kokoelmapäällikkö Pirkko Sillanpää Esitelmöi aiheesta "Mistä saan perinnetietoa". Tilaisuuden yleisöä.
Kuva: KP

kenkää asetettuna kehämuotoon, jolloin saadaan kukkaa muistuttava vaikutelma. Hevoskenkien symboliarvo liittyy Espoota kasvattaneen Kuninkaantien merkitykseen kulkuväylänä ja kukkahan on aina symbolisoinut jotain kaunista ja vaalittavaa kuten yhdistyksemmekin pyrkii olemaan. Sama aihe on myös yhdistyksen vaakunassa, jonka Jukka Suvisaari suunnittelei yhdistykselle samasta kuva-aiheesta. Vaakunaa ja merkkiä on siitä lähtien käytetty yhdistyksen kirjelomakkeissa ja julkaisuissa.

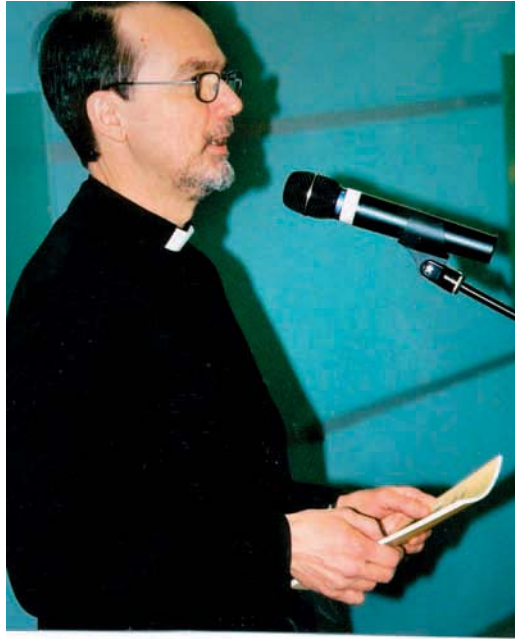
Jäsenkirjeiden lähettäminen vakiintui ja monipuolistui. Ulkoiset yhteistyösuhteet rikastuivat, kun liityimme Suomen Kotiseutuliittoon. Jäsenmäärä pysyi suunnilleen ennallaan ja kassa oli taas hie-
man kohentunut. Hallitus piti kokouksia ennätyselliset yhdeksän kertaa ja sihteeri ahkeroin neljä jäsenkirjettä.

2004 – viides vuosi

Huima alku. Heti uudenvuodenpäivänä julkistettiin uusi kirja *Espoon kirkko, pitäjänkirkosta tuomiokirkoksi*. Taloudellisesta avusta saimme kiittää Espoon seurakuntayhtymää ja Espoon kaupunginmuseota.

Espoon vaakunoita, siis vanhoja aatelisvaakunoita, tavallisten kansalaisten ns. porvarisvaakunoita, ja yhteisöjen vaakunoita ja ai-
van omana ryhmänään kirkollisia vaakunoita oli jäsenemme, heral-

■ *Espoon kirkkoa käsittelevän kirjan julkistamistilaisuus 1.1.2004 Espoon piispan otettua virkansa vastaan. Espoon tuomiokirkkoseurakunnan seurakuntakeskus. Juuri nimitetty piispa Mikko Heikka, Perinneyhdistyksen puheenjohtaja Juhani Hämeri, fil.maist. filatelisti Kari Pohjakallio, kokoelmapäällikkö Pirkko Sillanpää, Espoon kaupunginmuseo.*

■ Vaakunanäyttely Tapiolan kulttuuritalossa, tekijä heraldikko Jukka Suvisaari, kuva: JH/KP

dikko Jukka Suvisaari koonnut hienoksi, kaikki 12 näyttelyvitriiniä täyttäväksi näyttelyksi.

Niinä päivinä, kun näyttelyä siirrettiin näyttelypaikasta toiseen, ei todellakaan enää kuntolenkille tarvinnut lähteä. Vaivannäölle tuli tunnustusta katsellessamme vieraskirjoista näyttelyyn tutustujien pitkää nimelistaa. Kokoelma kiersi neljässä näyttelytilassa Espoossa. Näyttely huomioitiin mediassa, mm. Länsiväylän artikkelissa.

Kevätseminaarin aihe oli jo nykyhistoriaa, kun tutustuttiin Espoon rakentamisen historiaan ja myös tulevaisuuteen. Yhteistyö kaupunginmuseon kanssa koettiin jälleen miellyttävässä muodossa, sillä museonjohtaja *Mariliina Perkko* oli esittämässä rakentamisen historiapuolta. Espoon hurjista vuosista rakentamisen kiihkeimpinä kausina 1960- ja -70-luvuilla kertoi entinen asemakaavapäällikkö *Harto Helpinen*.

Syyskokouksen esitelmäosio käsitteli aihetta *Länsiväylä ja kotiseututyö*. Kukapa olisi voinut aihetta paremmin käsitellä kuin päätoimittaja *Tapio Kari*. Tällä kokousteemalla toteutimme kuuliaisesti sääntöjemme edellyttämää yhteistyötä tiedotusvälineiden kanssa.

■ Mariliina Perko
esitelmöi toukokuussa
2004 Kaupunkisuun-
nitteluseminaarissa
Pikku-Aurorassa. Sei-
nustalla Juhani Häme-
ristä oikealle tilaisuus-
den esitelmöijä Harto
Helpinen, kuva: JV.

Hallitus piti tuona vuonna yhden ylimääräisen kokouksen, jonka ainoana asiana oli keskustelu toiminnan kehittamisestä. Ilta ei suinkaan ollut keskinäisen kehu hymistelyä, vaan todella analysoivaa, kriittistä tarkastelua menneestä ja ennakkoluulotonta, inspiroivaa etsintää tulevien aikojen toiminnalle.

Normaalikokouksia oli kahdeksan, jotka kaikki pidettiin ”omas-
sa kämpässä” Auroran Taidetalossa: Jäsenmäärä pysyi samana ja
kassa kasvoi taas hitusen.

■ Yhdistyksen kehi-
tysilta 3.9.2004 Koti-
seututalo Parkvillassa
Leppävaarassa. Vasem-
malta Aapo Kirvesnie-
mi, Anneli Montonen,
Kaisu Sallasmaa, Juk-
ka Suvisaari, Uolevi
Itkonen, kuva: JV.

2005 – kuudes vuosi

Jälleen saatiin aikaan julkaisu, kirja vaakunoista. Värikäs, visuaalisesti vaikuttava kokoelma pantiin kansiin, väreineen kaikkineen. Kirjan nimeksi tuli runollinen *”Kruunattu hevosenenkä-Hästska med krona”*. Kaksikielinen teksti johdatti lukijan vaakunatiiteen eli heraldiikan saloihin. Kirjassa esitetty mittava kokoelma vaakunoita vanhoilta ajoilta oli saanut seurakseen myös aivan tuoreita porvari-, tai olisiko parempi keksiä tässä yhteydessä uusi nimike ”kansalaisvaakunoita”.

Vaakuna on saanut kasvavaa suosiota omistajansa visuaalisena symbolina, jolla on paljon käyttöä koristeena ja eräänlaisena käyntikorttina. Valitettavasti vaakunakirjan menekki ei ollut vapaassa kaupassa aivan toivomamme laajuista. Ilmeisesti vaakunainnostus ei vielä ole riittävä ja johda ostopäätökseen kaunistaa kirjaa kirja-kaupassa selatessa. Kirjaa saatiin kuitenkin myydyksi kulut kattavasti, erityisesti Suomen Heraldisen Seuran jäsenistölle ja myös seurakuntayhtymälle, joille kirjoittaja Jukka Suvisaari teosta markkinoi.

■ *Yhdistyksen esittelypöytä Auroran kyläjuhlassa toukokuussa 2005, oikealta pöydän takana Aapo Kirvesniemi (osittain kylttien peittämänä), Kirsti Salminen, Pirkko Kivimäki, kuva: JV*

■ *Tuuliviiriseminaari
Pikku-Aurorassa tou-
kokuussa 2005, kuva:
JV*

Uusi aihe seminaarisarjassamme oli erikoinen. Tuuliviiri on kaikille tuttu, mutta hämmästyttävän vähän tätä koristeellista todella pitkän historian omaavaa laitetta on tieteessä, taiteessa ja perinneasioissa esitelty. Tämänkin aiheen oli uteliailla silmillään ympäri Espoota talonkattoja tiiraillessaan keksinyt puheenjohtaja Juhani Hämeri. Ahkeran valokuvaajan filmille oli tallentunut sadoittain mitä kummallisimpia versioita sekä kukonkuvista että muista aiheista, jotka niin monen talon katolla viirinä kieppuvat.

Seminaariin saatiin aiheen erikoisuudesta huolimatta tieteellisesti pätevät luennoitsijat. Museoviraston tutkija *Risto Hakomäki* kertoi yleisesti tuuliviirikäsitteestä, Pro Agria -seuran sihteeri *Heidi Aarnion* aiheena oli sukutilatuuliviirit arvonmerkkeinä samalla suvulla pitkään olleilla maatiloilla ja jälleen, oma jäsenemme *Pirkko Sillanpää* kertoi, mitä tuuliviirejä ja mitä tietoa niistä löytyy Espoon museon kokoelmista. Taidetakoja, seppä *Juhani Suolahti* kuvasi, kuinka rauta taipuu taidokkaksiin muotoihin, milloin pöyhkeän kukon, milloin kissan tai joksikin muuksi talonomistajan hyväksi ja mieluisaksi katsomansa viirin hahmoksi. Seminaarissa oli tietysti esitteillä myös kuvakokoelma espoolaisista tuuliviireistä. Näyttely vietiin seminaaritapahtuman jälkeen Laaksolahden kirjastoon. Suunnitelma seminaarin aineistosta kirjaksi sai jo tällöin alkunsa.

Toinen kuvakerrontanäyttely järjestettiin Euroopan rakennusperintöpäivän innoittamana.

Ympäristöministeriö toimi ylimpänä organisaationa koordinoi-
den mainitun EU-juhlatapahtuman järjestelyä Suomessa. Vuoden
teemana oli *Puistot ja puutarhat*, aihe joka mainiosti sopi yhdistyk-
sellemme. Kukaan hallituksen jäsen valmisteli kuvaesityksen kuva-

■ *Puistot ja puutarhat* -näyttelyn pystyttäjät näyttelytaulujen edessä Kaupungintalon aulassa syyskuussa 2005. Vasemmalta Jorma Vehmaskoski, Kari Pohjakallio, Aapo Kirvesniemi ja Juhani Hämeri, kuva LM

■ Kesäretkellä elokuussa 2005 Salo-Uskelan Seuran vieraana kävimme mm. Halikon Rikalanmäen merkittävällä muinaismuistoalueella. Vasemmalta Salo-Uskelan Seuran sihteeri Anna-Liisa Nurminen, kolmas vasemmalta seuran puheenjohtaja Osmo Koskinen, kuva JV.

teksteineen valitsemastaan espoolaisesta puistosta tai puutarhasta. Kuvakehyksemme täyttyivät nopeasti ja näyttely kiersi sitten neljässä kohteessa. Näyttelyn päätyttyä pääsimme kokeilemaan ensi kertaa aineiston digitoimista. Omin voimin hanke ei vielä onnistunut, vaan Espoon ammattioppilaitos Omnia teki työn oppilastyönä nuorisopajassaan. Arkistoihimme siirrettiin hieno ja paksu esitys espoolaisista puistoista kesältä 2005.

Elokuussa teimme onnistuneen kesäretken Salo-Uskelan Seuran vieraaksi Saloon.

Syyskokouksemme kulttuuriannoksesta vastasi jälleen kulttuurijohtaja Georg Dolivo tunnetulla charmillaan ja tiedoillaan esitelmöiden keskustelun alustukseksi aiheesta *Miten vahvistaa Espoon kulttuuri-ilmettä?* Jäsenmäärä ei vielääkään lisääntynyt, kassa sen sijaan jälleen hitusen. Jäsenet saivat kolme jäsenkirjettä. Hallitus koontui ennätysmäiset 11 kertaa ja muutenkin vuotta voidaan pitää erittäin toimintatyönteisenä.

2006 – seitsemäs vuosi

Julkaisua ei ilmestynyt tälle vuodelle. Sen parissa kyllä työskenteli ahkerasti jäsenemme Kari Pohjakallio. Tuuliviirit eivät ole helppo aihe, varsinkaan, kun juuri mitään aineistoa ei ole olemassa valmiina. Karin mukaan tuuliviirejä etsiskellessä autolla ajaminen on hie-
man vaarallista, koska katse kiinnittyy enemmän ohi vilahtavien ta-
lojen katoille kuin liikenteeseen. Ihmeen paljon on tällä tyylillä uu-
sia tuuliviirejä Espoosta löytynyt ja kameralla ne on sitten tulevan
teoksen kuviksi ikuistettu.

Kevätseminaari oli iloinen tapahtuma, eikä syyttä, olivathan ai-
heena *Hölmölä ja hölmöläiset*, *Bemböle och bembölingar* på svens-
ka. Kirjailija *Ulf Johansson* oli julkaissut hyvän kirjan *Sagan om
Bemböle*, jonka kääntämisestä suomen kielelle oli ollut puhetta yh-
distyksessä. Vaihtoehtona käännökselle päätettiin järjestää yleisem-
min hölmöläisaihetta valottava tilaisuus. Juhani Hämerilläkin oli
oma aasinsiltansa aiheeseen, olihan hän aloittanut koulunkäynnin
Bembölen alakoulussa syksyllä 1943. Hämeri oli valmistellut joh-
datuspuheensa pienen esseen tasolle ja kertoi hölmöläiskäsitteestä
laajasti. Kirjailija, kaupunginvaltuutettu Ulf Johansson esitteli kir-

■ *Ulf Johansson esit-
telee espoolaisia höl-
möläis-teemoja kevät
seminaarissa touko-
kuussa 2006, kuva:
JV.*

jansa, jossa hölmöläistapahtuman lisäksi on aimo annos Bembölen kylän historiaa. Seminaari onnistui hyvin ja antoi monenlaista jatkoakin, sillä rehtori *Martti Hellström* todella innostui aiheesta ja kehitti myöhemmin tässä esittämästään teemasta oppilaittensa kanssa uusia esityksiä.

Ystävämme Salo-Uskelan Seurasta tulivat puheenjohtajansa *Osmo Koskisen* johdolla vastavierailulle luoksemme ja mukavahan oli ystäville kaunista kaupunkiamme näyttää. Jäsenemme *Jorma Vehmaskoski* osoittautui erinomaiseksi Espoon historian tuntijaksi, kun hän vieraillemme kohteita esitteli.

Euroopan Rakennusperinnepäivään emme oikein ehtineet valmistautua. Saimme vuoden teemaa *Lähdön ja saapumisen paikat* sivuavan aineiston Porkkalan vuokra-ajalta 1944-56 Kauklahden asemaan liittyvästä rautatieliikenteen historiasta.

Henkilöjunat nimittäin kulkivat Kauklahden asemalta lähtien peitetyin ikkunoin Porkkalan vuokra-alueen läpi Turkuun päin. Kauklahden kylätalossa eli Palttinassa pidetyn *Peitetyt ikkunat – pimennetyt lähdöt* muisteluillan ohjelmassa kuunneltiin *Niilo Iha-*

■ *Auroran kyläjuhla
Pikku-Auroran pihalla
toukokuussa 2006,
kuva. JV.*

■ *Salo-Uskelan Seuran vastavierailuna kesäretki Espooseen elokuussa 2006 Espoon kartanon esittelyssä, kuva: LM.*

■ *Peitetyt ikkunat – pimennetyt lähdöt tapahtuma Kauklahdessa vuoden 2006 joulukuussa. Kauklahden asemalla suljettiin ikkunoita nostettavilla metalliluukuilla matkustajavaunujen vuonna 1956 ennen kuin lähdettiin Porkkalan vuokra-alueen halki Karjaalle, kuva: Suomen rautatiemuseon kokoelmat.*

mäen autenttinen radio-ohjelma vuodelta 1956. Tunnetun vanhemman polven radioääni pääesiintyjänä takasi, että sali oli täynnä. Ihamäen ja yleisön aktiivisen muistelun lisäksi oli pystytetty pienoisnäyttely Suomen rautatiemuseon Porkkalan vuokra-ajan valokuvista. Tiedotus paikalliselle kaupunginosayhdistykselle oli hoidettu hyvin ja Kaukalahden sekä yhdistyksen väki oli tyytyväinen kokemaansa.

Pidimme muutaman hallituksen sisäisen kehityspalaverin hallituksen kolmen hengen ryhmän voimin. Ehdotuksissa saatiin suosituksia jäsenmäärän kasvattamisen keinoista ja uusien tietotekniikkaa soveltavien menetelmien käytöstä tiedonvälitykseen sekä sisäisesti että yleisölle. Jäsenmäärä pysyi entisellään ja kassa kasvoi taas saavuttaen tason, jolla juuri ja juuri voitaisiin toimittaa julkaisu ennen kuin mahdollinen avustusrahoitus olisi tiedossa. Tämä on oleellinen vaihe taloudessa. Yhdistyshän ei pyöritä toiminnassaan suuria rahoja, mutta julkaisu nielee kuitenkin useita tuhansia euroja. Jos sellainen summa on käytettävissä, se antaa se toiminnalle varmuutta. Hallitus todella urakoi tuona vuonna kahdellatoista kokouksellaan, jotka kaikki pidettiin Pikku-Auroran kokoushuoneessa. Sihteeri hoiti jäsenkirjeet.

Monien julkaisuihimme osallistuneen Kari Pohjakallion sai osakseen huomattavan kunnianosoituksen. Hän sai yhdistykseemme puoltamana Espoo-mitalin erityisesti ansioistaan ansioistaan kotiseutuaatteen hyväksi tekemästään laajasta työstä.

2007 – kahdeksas vuosi

Tuskin oli vuosi alkanut, kun tuli ikäviä uutisia. Puheenjohtajamme oli sairastunut äkillisesti ja vakavasti. Kesän korvalla pahin näytti jo voitetulta, ja vaikka hän ei jaksanutkaan varsinaisia puheenjohtajan toimia vielä hoitaa, varmaankin osallistuminen kokouksiin virkisti toipilasta. Loppukesällä tapahtui käänne huonompaan ja suruviesti saavutti meidät syksyllä. Yhdistys oli menettänyt aktiivisen ja aikaansaavan puheenjohtajan ja me toiminnassa mukana olleet ystävän.

Koska puheenjohtajamme oli siis sairauden takia estynyt toimimaan tehtävässään, varapuheenjohtaja Uolevi Itkonen astui hänen paikalleen vuoden 2007 alussa. Kaiken aikaa elimme toivossa, että Hämeri palaa tervehtyneenä paikalleen, joten oli selvää, ettei varapuheenjohtaja ryhtynyt yhdistyksen toimintaa mitenkään muuttamaan.

Vaikka varsinainen tarmoveturi nyt puuttuikin, yhdistyksen toimintavuosi oli silti varsin menestyksellinen ja työntäyteinen.

Kevätseminaari käsitteli todella suosittua aluetta - sukututkimus-

ta. Uskollinen avustajamme fil.maist. *Liisa Ropponen* kertoi espoo-
laisista mahtisuvuista ja heidän jo museoihin siirtyneistä esineis-
tään. Sukututkimuksen ammattilainen fil.maist. *Marja-Liisa Putko-*
nen neuvoi käytännönläheisesti, miten sukututkimustyöhön voi
ryhtyä. Nyt internetin aikana aloittelijalle sukututkimuksen käyn-
nistäminen on helppoa. Meitä ohjattiin kokoustilaan rakennetun
internet-yhteyden ääressä kädestä pitäen, miten esi- isämme löyty-
vät ”nappia painamalla”.

Yhdistyksemme perustajajäsen Timo Luoma-aho on ansiokkaas-
ti toiminut perinne- ja kotiseututyössä jo ennen Espooseen muutto-
aan. Hänen aiemmat ansionsa ja mittava työnsä Espoossa antoivat
aiheen yrittää huomioida tällaisen miehen saavutuksia yleisemmin-
kin. Yhdistys anoi hänelle kotiseutuneuvoksen arvonimeä yhdessä
Alajärven kaupungin kotiseutuyhdistyksen, Teknillisen korkea-
koulun ja maanmittaushallituksen kanssa. Tasavallan Presidentti
myönsi tämän perinne- ja kotiseututyössä korkeimman mahdolli-
sen kunnianosoituksen sen todella ansainneelle perustajajäsenel-
lemme. Joukko hallituksen jäseniä kävi onnittelukäynnillä hänen
kauniissa kodissaan Espoon Leppävaarassa.

Jo aiempina vuosina olimme osallistuneet, silloin kun aihe oli
ollut sopiva, Euroopan rakennusperintöpäivän viettoon näyttelyin
ja/tai tapahtumin. Nyt oli aiheena *Julkiset sisätilat*.

■ *Marja-Liisa Putko-*
nen esitelmöi sukutut-
kimuksesta, kuva: JV

■ *Yhdistyksen hallituksen edustajat pj Martti Hellström ja rahastonhoitaja Aapo Kirvesniemi onnittelukäynnillä tuoreen kotiseutuneuvoksen Timo Luoma-ahon kotona. Mukana myös entisiä naapureita, kuva: JV.*

Aiheen mukaisia tiloja on runsaasti: kouluja, kirjastoja, museoitu, virastoja, teattereita, tavarataloja, ravintoloita, myymälöitä, hoitolaitoksia jne. Valitsimme kohteeksi *sakraalitilat* eli virallisesti kirkkokäyttöön vihityt tilat. Näitä ovat tietysti kirkot, mutta myös kappelit, rukoushuoneet ja seurakuntatalot. Pääasiassa kohteina olivat Espoon Seurakuntayhtymän viiden evankelis-luterilaisen seurakunnan tilat, mutta myös toisen kansankirkkomme, ortodoksisen kirkon Tapiolassa olevat tilat saivat huomionsa.

Työ oli mittava. Lopulta valmistui 12 näyttelytaulua sisältäen satoja valokuvia ja niihin kuuluvat kuvatekstit. Näyttely avattiin juhlavasti Espoon kulttuurikeskuksen aulassa Tapiolassa. Tauluja kuljettiin sen jälkeen kymmeneen eri paikkaan Espoossa puolen vuoden aikana. Työtunteja ei laskettu, mutta niitä tuli paljon, samoin kuljetuskilometrejä. Aivan eri lukunsa ansaitsee näyttelyn jatkohankkeena koko materiaalin digitoiminen ja vieminen yhdistyksen kotisivuille kaikkien nähtäväksi. Aineistosta tehtiin myös cd-levy myyntiin, lahjoiksi ja tallenteeksi. Koko hanke oli ehdottomasti suurin voimanponnistus, mitä yhdistyksellä on koskaan ollut. Työ

koostui neuvotteluista kirkon edustajien kanssa, Espoon seurakuntayhtymän kuva-arkiston inventoinnista, uusien kuvien valokuvamisesta, kuvatekstien suunnittelusta, kuvien sommittelusta ja asentamisesta kuvakehyksiin, näyttelytilojen sopimisesta ja lopuksi raa'asta työstä kuvakehysten kuljetuksista eri näyttelytilojen välillä.

Vapaaehtoistyön ja seurakuntayhtymän huomattavan avustuksen ansiosta työ ei käynyt taloudellisesti kukkarollemme. Mitään voittoa emme liioin saaneet, mutta tässä työssä emme sitä tavoitelleetkaan. Merkittävää oli työn ilo, joka tosin tulee useimmiten vasta sen jälkeen, kun kaikki on onnellisesti ohi ja kun ehkä huomiota ja kiitostakin on tullut, niin kuin tässä projektissa on käynyt.

Tämä projekti ajoittui kahdelle vuodelle. Viimeinen näyttelypaikka oli Herättäjä-Yhdistyksen kesätapahtuma Leppävaarassa vuonna 2008, jolloin 37 000 vieraalla oli mahdollisuus tutustua espoolaiseen käsitykseen siitä, miltä sakraalitilojen tulee näyttää. Vielä tämänkin jälkeen töitä riitti, sillä näyttelykuvien saattaminen lopullisesti sähköiseen muotoon saatiin valmiiksi vasta keväällä 2009.

Syyskokouksen pidimme Auroran kappelissa, jossa sakraalitaläyttelymme oli juuri silloin sopivasti esillä. Näyttelyn pääsuunnit-

■ Jälleen on Sakraalitaläyttely siirretty uuteen paikkaan, tällä kertaa Leppävaaran Sellon kirjastoon, mukana Kari Pohjakallio, kuva: JV.

■ Näyttelykuljetus on saapunut Kaukalahden kappelilta Leppävaaran kirkon pihalle ja vuorossa on pystytys, marraskuu 2007, kuva JV.

■ Syyskokous Auro-
ran kappelissa mar-
raskuussa 2007, koko-
uksen puheenjohtaja-
na Uolevi Itkonen,
kuva: KP.

telija, toteuttaja ja organisaattori, jäsenemme Kari Pohjakallio esiteli näyttelyn ennen kokoustamme kiinnostuneelle katsojajoukolle. Kokouksen merkittävin hetki koitti silloin, kun saimme onnitella kasvatustieteen tohtori, rehtori Martti Hellströmiä yhdistyksen uutena puheenjohtajana.

Käynnistämämme kirjahanke tuuliviireistä piti taukoa odottaen puheenjohtaja Hämerin paluuta, jota ei sitten enää tullut. Kirjahanke sen sijaan koki uuden tulemisensa ja vannottiin toteutettavaksi kunnianosoituksena edesmenneelle.

Jäseniämme muistettiin kahdella jäsenkirjeellä. Hallituksen kokoustahti hieman hiljeni, pidettiin kuitenkin kahdeksan kokousta taidetalo Pikku-Aurorassa. Kassavaranto pysyi hyvänä ja jäsenmäärä entisellään.

2008 – yhdeksäs vuosi

Uusi vuosi alkoi toi tullessaan uuden puheenjohtajan, sihteerin ja rahastonhoitajan sekä uuden kokouspaikan. Uusi puheenjohtaja Martti Hellström esittelee itsensä seuraavasti:

”Martti Hellström on 55-vuotias espoolainen, espoolaisen Auran alakoulun rehtori. Hän on ollut opetuslalla yli 30 ja rehtorina 20 vuotta. Oman työnsä ohessa hän vetää päätoimittajana Luokanopettajalehteä, kirjoittaa oppi- ja tietokirjoja ja toimii oppilaitosjohdon kouluttajana.

Pohjakoulutukseltaan Hellström on luokanopettaja. Hänen kasvatustieteen väitöskirjansa (2004) käsitteli koulujen kehittämishankkeissa viisaaksi osoittautunutta muutosotetta. Hellströmillä on vaimo ja kolme aikuista lasta. Rakkaimmat harrastukset ovat kouluteatteri, opettajabändi ja vespailu.”

Uusi kokouspaikka tuli puheenjohtajan mukana. Hänellä oli valtuudet asettaa Auran koulun opettajainhuone käytettäväksemme kokousten pitopaikaksi. Samalla tilassa oleva nettiyhteys laitteinen, mm. videotykki on käytössämme ja ahkerasti onkin. Sillä on esitelty aina vain hienommaksi käyviä kotisivujamme. Jorma Vehmaskosken aloittama kotisivu-urakka on saanut jatkoa ja täydennystä Esko Uotilan ammattimaisessa otteessa. Hallituksen vähemmän tietotekniikkaan perehtynyt väki on myös kääntynyt pikku hiljaa passiivi-ihmettelystä käyttäjäksi ja alkaa uskoa ja luottaa uuteen tekniikkaan. Jäsenistön aktiivisuudesta ei tietysti voi olla vielä aivan varma, mutta oletettavaa on, että piipahdus sivuillamme ei sieltä karkota, vaan sinne varmasti palataan uudelleen.

Kevätseminaari pidettiin tutussa paikassa, Träskändan kartanon monitoimitilassa kyläjuhlan oheistapahtumana jo totuttuun malliin. Aiheena oli *Espoon ikä ja strategia kohti tulevaisuutta*. Esitel-

■ *Neuvottelu kartta-seminaarista Simo Lahtelan (vasemmalla) kanssa Bembölen viihtyisässä kahvituvassa huhtikuussa 2008. Yhdistyksen edustajina paikalla Aapo (oikealla) ja Jorma (kameran takana), kuva: JV.*

möijät olivat kaupungin virkamiehiä parhaasta päästä. Parissa tunnissa läpikäytiin Espoo synnystään eli merestä nousemisestaan aina 10 000 vuoden ikään eli vuodelle 2050. Menneisyys oli mielenkiintoinen, mutta ehkä vielä kiinnostavampaa oli kuulla, mitä suunnitellaan tai ainakin arvaillaan tuleviksi vuosikymmeniksi. Espoon museonjohtaja Mariliina Perkko pohti esityksessään Espoon ikää, ei kuitenkaan geologian näkökulmasta, vaan hallinnollisen ihmisyhteisön toiminnallisena ikänä. Kauanhän jo olemme siis espoolaisia olleetkin – 550 vuotta.

Millaisia espoolaisia meistä tulee tulevaisuudessa, sen kuulin tutkimusjohtaja *Teuvo Savikon* esityksessä.

Bemböle paikkakuntana on jäänyt virallisesti Espoossa vaille suomentamista, mutta Hölmölähän se on, sen tietävät kaikki. Yhdistyksen hölmöläisteema sai vielä lisää käyttöä, kun puheenjohtaja Martti Hellström oivalsi käyttää sitä Espoon 550-vuotisjuhlan ohjelmana. Rehtorin oman koulun innokkaat oppilaat pitivät suuren hölmöläistapahtuman Auroran Taidetalossa osana Espoon juhallisuuksia. Itse yhdistyksen osuus tapahtumassa rajoittui sen kipinän antamiseen, joka synnytti näin huomiodun ja suuren yleisömenestyksen saavuttaneen kansanjuhlan.

Vuoden merkittävimmät tapahtumat tai aikaansaannokset olivat tietotekniikan vakiinnuttaminen työkaluksi kaikkeen toimintaan. Hallitus sai todeta kokouksissaan kerta toisensa jälkeen, mitä tietotekniikan soveltaminen yhdistystyössä saattaa merkitä. Uuden kirjamme toimitustyö oli ollut tekeillä pitkin vuotta ja tässä yhteydessä tulivat monet tietotekniikan niksit tutuiksi mm. kirjan kuvamateriaalin muokkauksessa.

Syyskokous pidettiin tällä kertaa ilman esitelmiä tutustumalla Kuninkaantien lukion toimitiloihin. Jäsenmäärä osoitti vihdoinkin piristymisen oireita, lisäys oli jopa kolmetoista uutta jäsentä.

Kassavaranto jatkoi hienoista kasvua uuden rahastonhoitajan vahdissa. Jäseniä ilahdutettiin uuden värillisen ja raikkaamman asun saaneella jäsentiedotteella.

Hallitus piti puheenjohtaja Martti Hellströmin tehokkaasti johtamia kokouksia kuusi kertaa vuoden aikana.

2009 – kymmenes vuosi

Ensimmäisen vuosikymmenen loppusuoralle lähdimme hyvin eväin. Uusi kirja oli lähes kirjoitettu, rahat riittäisivät julkaisemiseen, kotisivut oli sisään ajettu, yhteistyö sidosryhmien, kaupungin, seurakunnan ja samanhenkisten kansalaisjärjestöjen kanssa oli toimivaa, jäsenmäärä oli nousussa, sisäinen tiedotus kunnossa ja kokouksissa oli aloitteellisuutta ja uusia tuulia. Puheenjohtajamme orkesteri oli vireessä. Jopa ensimmäistä kertaa jo vuotta aloittaessamme tiesimme, mikä tulisi olemaan tulevan tärkeimmän vuositapahtuman, kevätseminaarin tema.

Yhdistyksellämme oli siis kymmenes toimintavuosi meneillään, jonka johdosta katsottiin aiheelliseksi toimittaa tämä historiikki. Historiikin muodosta ja laajuudesta sekä julkistamisajasta ja tavasta käytiin monia keskusteluja ja lopputulos on nyt silmienne alla.

Tuuliviirikirjan parissa aherrettiin myös edelleen. Pieni työryhmä hioi tekstejä, tarkisti tietoja ja valitsi kuvia. Teoksen rahoitusongelma oli lopullisesti väistynyt saatuaamme kaupungin myöntämän kohdeavustuksen. Tarjouspyyntöjen perusteella valittiin kirjan taittaja ja painatustyön toteuttaja.

Kirjan ilmestymisajankohdaksi uskallettiin ilmoittaa 24.11.2009. Historiikin ajateltiin valmistuvan samaan aikaan, mutta myöhemmin todettiin paremmaksi siirtää tapahtuma keväälle 2010.

Tietotekniikkaspecialistimme parantelivat kotisivujemme käytävyyttä ja uusi hallitusjäsenemme *Pirkko Kivimäki* osoittautui kovinkin tuotteliaaksi ja sujuvaksi kirjoittajaksi artikkeleillaan Träs-

kändän kartanon historiasta. Kotisivulla on kävijöitä eri puolelta Suomea ja ne tavoittavat monia satunaisia kävijöitä ja lisäävät yhdistyksen tunnettavuutta. Kotisivut tarjoavat alustan myös uusille perinnetiedosta kertoville artikkeleille ja kirjoittajille verkossa, jossa julkaisukynnys ja kustannukset ovat alhaiset. Onpa yhdistys esillä myös Facebookissa.

Tällä kertaa ei kevätseminaari aiheuttanut ylimääräistä paniikkia järjestelyvastaaville, koska päätös aiheen valinnasta oli tehty hyvissä ajoin, mutta töitä jouduttiin tietysti tekemään. Aihe oli *Espoon vanhat kartat*. Ajatus oli putkahdellut vuosien aikana silloin tällöin keskusteluissa, mutta on tunnustettava, että eräänlainen satuma sai meidät sitten tarttumaan tähän aiheeseen.

Nuori alun perin espoolainen, nykyään Keski-Suomessaa asuva historian opiskelija *Simo Lahtela* oli tehnyt yliopistollisen opin-
näytteen, gradu-tutkielman, aiheesta. Tämän tultua yhdistyksemme tietoon ryhdyimme suunnittelemaan kevätseminaaria em. aiheen

■ *Chartarum Amicin*
Jan Strang esitelmän
pidossa karttasemi-
naarissa toukokuussa
2008, kuva: JV.

ympärille. Tuore filosofian maisteri Simo Lahtela tulikin mielihyvin kertomaan mielenkiintoisista havainnoistaan tutkimistaan kartoista vuosilta 1691-1720. Muutkin alustajat löytyivät helposti. Espoon kaupunginmuseon karttavastaava, intendentti Liisa Ropponen on meitä monesti ennenkin auttanut ja hän oli nytkin heti valmis esittelemään museon omia kokoelmia. Karttojen keräily on nykyisin suosittu harrastus. Karttakeräilijöiden seuran puheenjohtaja *Jan Strang* johdatteli esityksessään meitä tähän kiehtovaan harrastukseen.

Seminaarin pitopaikka oli sinänsä jo elämys. Kävi nimittäin siten, että saatoimme pitää tilaisuuden Träskändan kartanon vanhan päärakennuksen salissa, kaupungin kiinteistövastaavan ystävällisellä luvalla. Lisäinformaationa Liisa Ropponen kertoi seminaarin aluksi rakennuksesta ja näytti kuvia sen historiasta. Mitä tälle arvokkaalle kulttuurirakennukselle tulevaisuudessa tullaan tekemään, kas siinäpä purtavaa kaupunkimme päättäjille.

Seminaari oli suuri menestys, salin varatut paikat eivät riittäneet, mutta käytävälle jääneet saivat avatuista ovista hyvät katsojapaikat. Esityksiä täydensi toiseen saliin järjestetty näyttely vanhoista kartoista. Kotisivuillemme ilmestyi tapahtumasta videoklippi, jälleen osoitus lisääntyneistä median hyödyntämistaidoistamme.

Kesäkauden aikana pitkään työn alla ollut tuuliviirikirja saatiin valmiiksi.

Julkistaminen tapahtui kahteen kertaan, mikä ei näin vaativalle työlle ollut mitenkään liioittelua. Arvokkaissa puitteissa Espoon

■ *Karttaseminaarille varattu tila oli aivan täynnä, kuva: JV.*

■ *Espoon perinneyhdistys Auroran hallitus 2010. Istumassa vas. Marjaana Laurema, Marjatta Kuitunen, Pirkko Kivimäki ja Mari Nevalainen. Seisomassa vas. Esko Uotila, Martti Hellström, pj., Heikki Sorvari ja Jorma Vehmas-koski.*

Kulttuurikeskuksessa esiteltiin Kari Pohjakallion toimittama kirja *Tuuliviiri - tuhansien tuulien tulkki*, lehdistön edustajille ja sama esittely toistettiin sitten illalla Bembölen Kahvituvan hämyisessä kodikkaassa tuvassa, jossa samalla pidettiin virallinen syyskokous.

Syyskokous antoi uskoa tulevaisuuteen, sillä vaikka neljä hallituksen pitkäaikaista jäsentä ei enää voinut asettua ehdokkaiksi tulevalle kaudelle, saatiin hallituspaikat miehitetyiksi ilmeisen innokkailla ja pätevillä henkilöillä. Puheenjohtajana jatkavalla Martti Hellströmillä on uusiutunut energinen joukkue.

Hallitus piti seitsemän kokousta Auroran koulun tiloissa ja jäsenet saivat kolme värikästä toiminnasta kertovaa kirjettä.

Kotisivuillamme kävi ennätysmäärin vierailijoita.

Yhdistys on jäsenenä Suomen Kotiseutuliitossa. Vuoden 2009 lopussa yhdistys liittyi Kotiseutuliiton koordinoimaan valtakunnalliseen kampanjaan JOY Jokaisen Oma Ympäristö – Kulttuuriympäristökampanja 2010.

Tuuliviirikirjaa markkinoitiin aktiivisesti ja se on saatavilla teoksen kirjoittajilta ja hallituksen jäseniltä. Kirja on Kirjavälityksen

■ *Tuuliviirikirjan valmisteluryhmä kokoontuneena Kari Pohjakallion kotiin kesäkuussa 2009. Vasemmalta Esko Uotila, Aapo Kirvesniemi, Kari Pohjakallio (ja kameran ääressä Jorma Vehmaskoski), kuva JV.*

■ *Tuuliviiri – tuhansien tuulien tulkki ja Kari Pohjakallio teoksen julkistustilaisuudessa Tapiolan kulttuurikeskuksessa. Monia vaiheita ja vuosia kestänyt työ on valmis, kuva. JV.*

kautta myynnissä kirjakaupoissa ja niiden verkkokaupoissa. Se on saatavilla myös Espoon kaupungin yhteispalvelupisteissä ja Espoon kaupunginmuseon museokaupoissa KAMUssa ja Glimsissä. Kirja on esitelty Suomen Kotiseutuliiton sivuilla ja Länsiväylä-lehdessä.

Jäsenistö

Kymmenessä vuodessa olemme kaksinkertaistaneet jäsenistömme, alkuvuoden kolmestakymmenestä nykyiseen noin kuuteenkymmeneen. Jäsenistö on pieni käsiteltäväksi tilastollisesti, mutta joitakin havaintoja voidaan jo kuitenkin tehdä. Sääntöjen mukaan jäseneksi hyväksytään henkilö, joka hyväksyy yhdistyksen tarkoituksen. Mitään muita ehtoja esim. asuinpaikan suhteen ei ole. Varsinaiset jäsenet hyväksyy hakemuksesta yhdistyksen hallitus. Mitkä ovat kriteerit, joilla hakija voidaan hylätä, eivät ole tiedossa, koska yhtään hakijaa ei ole tähän mennessä hylätty.

Myös erottamisesta on säännöissä ohjeet, toistaiseksi erottamaan ei ole jouduttu. Eronneeksi on jouduttu toteamaan, silloin kun jäsen on toistuvasti laiminlyönyt jäsenmaksunsa suorittamisen.

Jäsentietojen julkistamisesta ja niissä esiintyvien tietojen määräästä ja laadusta on tarkasti säädetty intymiteettisuoja-alaissa.

Tullessaan hyväksytyksi jäsen ilmoittaa vain nimensä ja osoitteen. Puhelinnumeron ja sähköpostin yleensä myös kaikki ilmoittavat. Ammattia, koulutusta, aviosäätystä ja ikää ei kysytä, eikä tämänkaltaisia tietoja ole jäsenluettelossa. Monet näistä tiedoista ovat tietysti muista yhteyksistä hankittavissa ja tässäkin pienessä katsauksessa olevat tiedot, jotka on tilastollisina suureina esitetty on hankittu täten tai arvioitu muuten.

1. Sukupuoli

Naisia näyttävät perinneasiat kiinnostavan miehiä enemmän, koska jäsenistössämme on naisia 63 % miesten jäädessä toiseksi 37 %:lla.

2. Asuinpaikka

Espoolaisia on 95 %, naapureista Helsingistä, Vantaalta ja Kauniaisista on yksi kustakin. Liitteissä on kartta, joka kertoo jäsenten asuinpaikan sijoittumisen. On havaittavissa, että yhdistyksen synnyinalueella, Laaksolahden ympäristössä on tietty jäseniivistymä, mutta muuten jäseniä on ympäri Espoota.

3. Ikä

Vaikka yksittäisen jäsenen ikää ei pystytä tarkasti määrittämään, aivan selvä johtopäätös on tehtävissä. Valtaosa on varmasti eläkeläisiässä. Tämä lienee aivan luonnollista. Nuoria ihmisiä ei pahemmin historia ja perinne kiinnosta. Tämä ei ole ehdotonta, ilahduttavia poikkeuksia on joukossamme, nuoriksi aikuisiksi kai heidät voidaan luokitella. Jäsenistön ikä on määritelty ulkopuolisista lähteistä ja osaksi arviointiin perustuvan aineistoon turvautuen. Keskiarvoksi saatiin 66 vuotta. Nuorekkaita olemme kaikki.

4. Koulutus

Koulutus voidaan ja jaetaan yhteiskuntatieteissä monenlaisiin luokkiin ja asteisiin. Karkea jako on jako akateemisesti koulutettuihin ja peruskoulutuksen saaneisiin. Tämän jaon pohjalta voimme arvioida, että ylivoimainen enemmistö on akateemisesti koulutettuja. Tämä on yhdistykselle voimavara, mutta se ei onneksi vie mitään pois vähemmän koulutuksen saaneen mahdollisuudesta tehdä arvokasta työtä yhdistyksessä

5. Äidinkieli

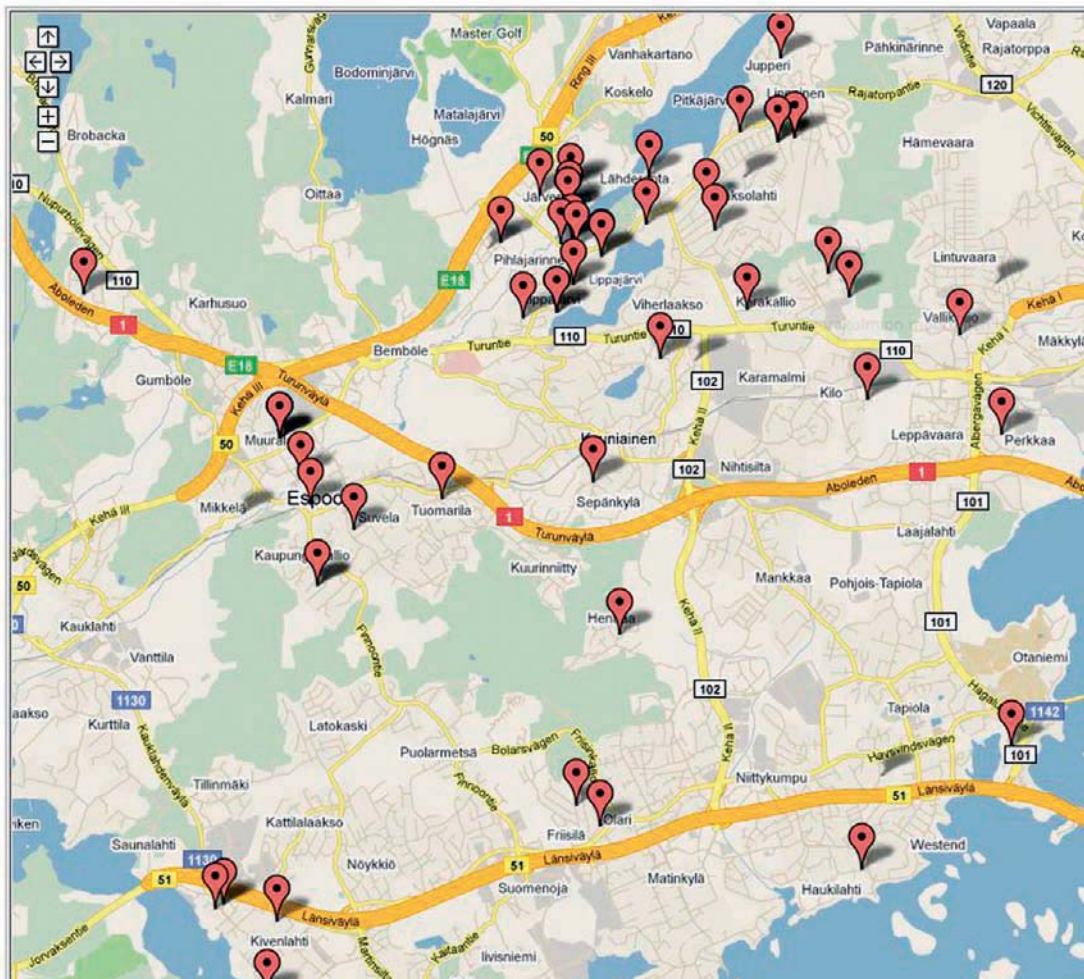
Vaikka yhdistys on pitänyt tarkoituksenmukaisena julkaisuissaan useinkin käyttää myös ruotsin kieltä, on yhdistys normaaleissa toiminnoissaan suomenkielinen. Ruotsinkieli on espoolaisen perinteen kunnioittamista, vastahan 40-luvun puolivälissä ruotsinkieliset jäivät vähemmistöön Espoossa.

6. Ammattiryhmät

Mielenkiintoista olisi ollut tehdä selvitys ammatillisesta jakautumisesta, mutta aineisto on siihen liian pieni. Havaintoja voidaan toki

tehdä. Humanistit ja taloustieteilijät ovat hyvin edustettuina, lääkäreitä ei ole, hoiva- alan henkilöitä muutamia ja suhteellisen paljon, yli 10 % on luonnontieteellisten ja teknillisten alojen edustajia. Ammattijakaumaa voidaan pitää laajana, mikä on jälleen katsottava yhdistyksen voimavaraksi. Tekijöitä on moneen lähtöön.

Espoon perinneyhdistys Auroran jäsenistö

■ Yhdistyksen jäsenten asuinpaikat kartalla. Osa jäsenistä asuu kuvassa näkyvän alueen ulkopuolella.

Tulevaisuus

Vaikka historiikki kertoo menneestä, historialla on aina jokin jatku-mo tulevaisuuteen. Siispä tässä pohdintoja siitä, minne päin yhdis-tystä voitaisiin luotsata.

Yhdistys on kymmenen toimintavuotensa aikana kerännyt ko-solti pääomaa. Rahallista pääomaa kovin vähän, se riittää yhteen julkaisuun vuodessa, kuten on todettu. Muuta todella arvokasta pääomaa ovat jäsenet ja heihin kertynyt tietotaito yhdistyksen toi-minnasta. Yhdistyksellä on jo myös hieman markkina-arvoa, siis tunnettuutta, jolla taas voidaan toivoa saatavan avustuksia ja tulla hyväksytyksi yhteistyökumppaniksi erilaisiin hankkeisiin. Miten tätä pääomaa käytetään tulevaisuudessa?

Yhdistyksen säännöt eivät puhu tulevaisuudesta mitään, paitsi mahdollisesta kuolemasta, eli miten toimitaan jos yhdistys lopete-taan. Yhdistyksellä ei sinänsä ole mitään ennustettavaa ikää, se voi periaatteessa elää vaikka satoja vuosia, esimerkkejä on runsaasti. Yhdistyksen tulevaisuuden suunnittelujänne on yleensä yksi vuosi, eli seuraavan vuoden toimintasuunnitelma. Tämä on varsin kum-mallista. Tuskin lienee yhtään pientäkään yritystä, jossa ei olisi edes jollain lailla paperille pantua hahmotusta pidemmälle aika-jänteelle.

Mitä yhdistys voisi tulevaisuudessa olla? Ei ole syytä muuttaa tarkoitusperiä eikä toimintatapoja. Ilmeisesti perinne on pidettävä kunniassa. Silloin tällöin on ollut ilmassa, että olisi tiukemmin otettava kantaa kaupungin omiin normaalitavalla hoidettaviin toi-mintoihin kuten kaavoitukseen, kaupunkisuunnitteluun ja moniin kulttuuri- ja yhteiskuntatoimintoihin. Näistä olemme toistaiseksi pidättäytyneet. Kannanottoihin sisältyy aina vaara politisoitua, ja sille tielle olemme varoneet menemästä.

Millainen yhdistys voisi tulevaisuudessa olla? Tuleva olemus pi-täisi ensin määritellä ja sitten miettiä keinot, joilla asetettuun ta-

voitteeseen päästäisiin. Yritysmailmassa tavoitteet on helppo määritellä. Tavallisesti ajatellaan omistajien toiveita ja niiden kuvitellaan olevan rahaa. Näinhän se useimmiten onkin. Tavoitteet ilmaistaan häveliäisyssyistä kuitenkin verhoamalla ne vetoaviin iskulauseisiin kuten: tulemme olemaan alamme johtavin, maamme suurin, tähtäämme vientiin jne.

Ehkä tulevaisuussuunnittelu voisi alkaa sopivan iskulauseen muotoilulla.

Yhdistyksemme on nuori verrattuna alan konkareihin. Jo alussa mainittu Helsinki-Seura oli perustettu 1934 ja sillä on nyt lähes 400 jäsentä, Tampere-Seura alkoi toiminnan 1937 ja jatkaa nyt 2000:n jäsenen voimalla, naapurikaupunki aloitti Vantaa-Seuran toiminnan 1963 ja on kerännyt 300 jäsentä. Lahden vastaava yhdistys Lahti-seura ponnisti liikkeelle heti sodan jälkeen ja jatkaa 350:n jäsenen tuella. Jäsenmäärämme nykyinen vaatimattomuus pääsee hieman parempaan valoon jos ryhdymme laskemaan suhdelukuja iän perusteella. Tampere tosin on aivan omassa luokassaan.

Näiden yhdistysten perusluonne on samankaltainen kuin Espoon perinneyhdistys Auroran, siis tehdään julkaisuja, järjestetään tilaisuuksia, virkistäydytään vierailumatkoilla ja pyritään vaikuttamaan kaupungin kehitykseen voittopuolisesti yleensä tarkoituksella säilyttää säilyttämisen arvoista. Suurimmilla on mahdollisuudet palkata työvoimaa ja onpa yhdistyksiä, jotka pystyvät aikaansaamaan todellista tieteellistä tutkimusta Ehkä näiden kokoneenpien yhdistysten toimintamuodoista voisi löytyä asioita, joita voisi nostaa toiminnan tavoitteiksi seuraavalle 10-vuotiskaudelle.

Tavoitepäämääriä voisimme asettaa monille tekijöille kuten esim.

- jäsenmäärä
- julkaisumäärä
- seminaarien yleisömäärä
- yhteistyö- ja ystävyyskontaktien määrä vastaavanlaisiin yhdistyksiin (yhteyksiä ei ole ollut mm. Vantaalle tai Helsinkiin)
- kontaktien määrä kaupunginosayhdistyksiin Espoossa
- tavoitteellisuutta kotisivuille, painetun lehtijulkaisun mahdollisuus
- jäsenistön resurssi-inventointi ja jäsenistön aktivointi
- sääntöjen kriittinen tarkastelu
- jäsenistön koulutus perinnetutkimukseen
- jäsenistön koulutus sähköisten mediatekniikoiden käyttöön
- oman arkiston ja pysyvän näyttelyn rakentaminen
- julkaisujen markkinoinnin tehostaminen

Kohteita on helppo luetella, käytännön työt ovat jo vaikeampi asia. Ehkä voitaisiin aloittaa omasta joukosta eli aktivoida jäsenistö, jota on siis nyt lähes 60. Heissä on kykyä paljon enempään kuin mitä tähän mennessä on saatu esille. Tärkeintä on kiinnostus ja sehän on jo ilmaistu sillä, että yleensä on jäsen.

Jotkin järjestöt, kansainvälinen Yhdysvalloista kotoisin oleva Rotary-järjestö on ehkä paras esimerkki järjestön toiminnasta jäsentensä aktivoimisessa. Heillä yksittäisen kerhon jäsenmäärä on yleensä 50-100 ja jokainen jäsen saa tai joutuu tekemään vuositasolla jotakin. Vastuunalaiset tehtävät kuten puheenjohtaja, sihteeri ym. ovat aina rahastonhoitoa lukuun ottamatta vain vuoden pestejä. Uusia resursseja on siis aina tulossa. Järjestelmää ei mielletä pakoksi ja tuskin kukaan on eronnut sen takia, että on joutunut jotain silloin tällöin tekemäänkin.

Koska kaikki kuitenkin perustuu yhdistyksessämme vapaaehtoiselle työlle, on tavoitteiden ja päämäärien varmaankin oltava maltillisia, jotta kunnianhimoisen hallituksen kiinni naulaamat teesit eivät pelottaisi vähempäänkin tyytyväisiä tulemasta jakamaan ponnisteluja. Kvartaalitalouteen ei olla menossa, mutta selvästikin pitempijänteinen toiminnan suunnittelu alkaa saada kannattajia kansalaisjärjestöissä. Velvoittakoon ja ennen kaikkea kannustakoon ensimmäinen vuosikymmen saavutuksineen tulevia työssämme viihtyviä tarttumaan uusiin haasteisiin.

” Tilaisuus pidettiin jälleen täydelle salille Träskändan kartanon vanhassa viljamakasiinissa. Tämä rakennus, alun perin viljamakasiiniksi suunniteltu, on toiminut sitten sikalana ja lopuksi ennen juhlatilaksi kunnostamistaan myös sähkömuuntajakoppina. Sen olikin jo aika nousta rappiosta hienojen kulttuuritapahtumien pitopaikaksi. ”

Liitteet

PERUSTAMISKIRJA

Me allekirjoittaneet olemme perustaneet

ESPOON PERINNEYHDISTYS AURORA

-nimisen yhdistyksen, liittyneet siihen jäseniksi ja hyväksyneet sille liitteenä olevat säännöt.

ESPOOSSA ssd. 21 päivänä helmä kuuta 2000.

Jenni Hämäläinen

Anni Laine

Sigrid Luoma

Lauri Lauro

Kaisa Lauro

ENSIMMÄINEN SYYSKOKOUS 15.11.2000

P Ö Y T Ä K I R J A

(1/2)

Espoon perinneyhdistys Aurora ry:n ensimmäisestä syyskokouksesta, joka pidettiin 15.11.2000 klo 18.30 kotiseututalo Parkvillassa Espoon Leppävaarassa.

Läsnäolijat: 15 henkilöä. Katso liite 1.

1. Yhdistyksen perustamisvaiheen puheenjohtaja Juhani Hämeri avasi kokouksen, jakoi osallistujille yhdistyksen säännöt ja kertoi lyhyesti yhdistyksen tarkoituksesta. Espoon perinneyhdistys Aurora ry:n säännöt on hyväksytty Patentti- ja rekisterihallituksessa, ja yhdistys on merkitty yhdistysrekisteriin 29.5.2000 rekisterinumerolla 179256.
2. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Juhani Hämeri ja sihteeriksi Timo Luoma-aho, joka on myös toiminut perustamisvaiheen sihteerinä. Pöytäkirjan tarkastajiksi valittiin Juhani Saikkonen ja Aulis Salmi.
3. Kokous todettiin laillisesti koolle kutsutuksi ja päätösvaltaiseksi.
4. Hyväksyttiin kokouksen esityslista.
5. Puheenjohtaja Hämeri kertoi, että yhdistyksen perustajajäsenten toimesta järjestettiin 21.5.2000 Auran kyläjuhlien yhteydessä AURORASEMINAARI, johon osallistui n. 50 henkilöä. (Auran kappeli täynnä). Esitelmöitsijöinä olivat Anja Helin Helsingin opaskeskuksesta, museolehtori Marianne Långvik-Huomo, kirjailija Raili Mikkonen ja DI Aapo Kirvesniemi.
Mainittakoon, että Perinneyhdistys on perustamisvaiheesta lähtien ollut aktiivisesti Auran meijerikoulun eli ns. "Pikkuauroran" kunnostushankkeessa mukana yhdessä alueen asukasyhdistysten ja Espoon kaupungin museon kanssa. Aktiivisimpia yhdistyksiä ovat olleet Laaksolahden Huvilayhdistys ry, Lippajärveläiset ry, Järvenperän ja Pihlajarinteen Omakotiyhdistykset sekä Lähderanta Kilta ry. Perinneyhdistyksen perustajajäsenistä Juhani Hämeri, Kari Pohjakallio ja Timo Luoma-aho ovat olleet hankkeessa mukana alusta saakka eli vuodesta 1997 lähtien, jolloin perinteiset Auran kyläjuhlat alkoivat. Mikään poliittinen järjestö ei siinä ole ollut mukana.
6. Toimintasuunnitelma aiheutti runsaasti keskustelua.
 - Yhdistys pyrkii toimimaan sääntöjensä 2. kohdan periaatteiden mukaisesti (Tarkoitus ja toiminnan laatu).
 - Ensi vuoden jäsentavoitteeksi asetettiin n. 50 henkilöjäsentä. Toivomuksena olisi, että yhteisöjäseniksi liittyisi mahdollisimman moni asukasyhdistys ja ne aatteelliset yhdistykset, jotka ovat espoolaisesta perinteestä kiinnostuneet. Erityisen toivottavaa olisi ruotsinkielisten yhdistysten mukaantulo.
 - Koska Espoossa ei aikaisemmin ole ollut koko kaupunkia koskevaa vastaavanlaista toimintaa, pyritään ottamaan mallia kaupungeilta, joilla toiminta on ollut aktiivista; mm. Vantaalta ja Helsingistä.
 - Espoon kaupungin museo on tärkein yhteistyökumppani, kilpailutilanteita ei tule. Molemmat tukevat ja täydentävät toisiaan. Yhteistyössä voidaan tehdä mm. julkaisutoimintaa, näyttelyitä, koulutusta ja vastaavaa.
 - Kotiseutuliitto, Alueneuvottelukunnat, EKYL, EOK ja vastaavat ruotsinkieliset järjestöt ovat tärkeitä yhteistyökumppaneita. Myös muita aktiivisia espoolaisesta perinteestä kiinnostuneita yhteisöjä ja henkilöitä tulisi saada toimintaan mukaan. Etenkin ruokaperinnettä vaalivat Martat katsottiin tärkeiksi.
 - Kotiseutusihteeriksi Kirsti Salminen lupasi hoitaa yhdistyksen postitukset kaikille yhteistyötaidoille.
 - Espoolaista kartanokulttuuria koskeva selvitys katsottiin kiireelliseksi. Vallihaudat, vanhat "villat" ja vastaavat rakennukset ja rakennelmat ovat myös tärkeitä selvityksen ja tutkimuksen kohteita.
 - Myös kaava- ja liikennekysymykset etenkin niiltä osin, kuin ne koskettavat perinnemaisemaa, ovat asioita, johon yhdistyksen on syytä ottaa kantaa. Yhteistyö kunkin alueen yhdistyksen kanssa on tärkeää. Pieniin kaavallisiin kysymyksiin perinneyhdistyksen resurssit eivät riitä eikä se ole tarkoituksenmukaistakaan, mutta periaatteelliset kysymykset ovat asia erikseen.
 - Tärkeäksi ja kiireelliseksi kohteeksi todettiin vanhan espoolaisen maanviljelyksen selvittäminen karja- ja metsätalouksineen. Etenkin vaiheet ennen traktoreiden esiintuloa olisi tärkeä ja mielenkiintoinen aihe selvitettäväksi. Tätä osuutta selvittämään tarvittaneen ruotsinkielinen työryhmä, sillä pääosa maanviljelijöistä olivat ruotsinkielisiä.

7. Talousarvio vuodelle 2001.

Jäsenmaksuilla (ä 50 mk) saataneen 2500 mk

Yhteisöjäsenmaksuilla 500 "

Kaupungin avustus 3000 "

Tulot yhteensä 6000 mk

Toimintamenot yhteensä 6000 mk

8. Yhdistyksen puheenjohtajaksi valittiin Juhani Hämeri

Hallituksen muiksi jäseniksi valittiin:

Uolevi Itkonen, Antti Jousjärvi, Aapo Kirvesniemi, Kaisu Kotitie, Maarit Kyllönen, Eeva-Liisa Parkkonen, Pirkko Sillanpää ja Riitta Sinkkonen.

Hallituksen jäseniä jatkossakin valittaessa on syytä katsoa, että erilaiset kulttuurien osa-alueet tulevat mahdollisimman hyvin edustetuiksi ja myöskin se, että samasta taustayhdistyksestä on vain yksi edustaja hallituksessa.

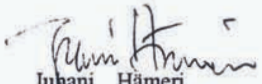
Hallitus valitsee keskuudestaan varapuheenjohtajan. Sihteeri, rahastonhoitaja sekä muut tarvittavat toimihenkilöt voivat olla hallituksen ulkopuoleltakin.

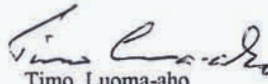
Koska yhdistyksellä hyvin toimiessaan on erittäin laaja työskä, heitettiin ilmaan ehdotus, että hallituksen jäsenille on jatkossa syytä ottaa henkilökohtaiset varamiehet, joilla on kokouksissa puheoikeus ja äänioikeus vain siinä tapauksessa, jos varsinainen jäsen ei ole paikalla. Jo lähimmät vuodet näyttävät, onko tähän varamiessysteemiin syytä mennä.

9. Tilintarkastajaksi valittiin Esko Uotila ja hänen varamieheksensä Kalervo Salo.

10. Kokous päättyi 20.45.

Espoossa 19.11.2000.

 Juhani Hämeri
 Kokouksen puheenjohtaja

 Timo Luoma-aho
 Kokouksen sihteeri

Pöytäkirjan tarkastajat:

Juhani Saikkonen

Aulis Salmi

LIITE: Kokouksen osallistujalista

Esportin perinnepöytäkirja
 esprekoulus 15.11.2000
 Osanottajat

Nimi	osoite	Puh	Yhteisö kms
TUOMAS SUNDELL	PITKÄVÄRJUNTA 20	050 3785212	LAAKSOLAHDEN HOMELTALOISTE (X)
TAPIO SUNDELL	— — — — —	598227	— — — — — R.7
Ersti Salminen	Kauppakont. 20 C	+ 869 6992	Esportin kää-
X Maja Hämeri	02700 Kauniainen	+ 57230630	perinnetalo
	Laaksolahdentie 84	590159	
	02730 Espoo		
X KAISU KOTITIE	VALLIKATU 11 B 19	5121263	—
	02600 ESPOO		
X Aapo Kirvesniemi	Meiniemi 7	598642	Lippajärveläiset ry
	02940 ESPOO		
X KARI POTTAKALLIO	PITKÄVÄRJUNTA 61, 02700 Espoo	599612	
X Eija Salo	Kuuntorpantie 8	5124567	
X Kalle Salo	— — — — —	— — — — —	
X JUHANI SAIKKONEN X	YLÄNIITYNTIE 12	8054706	Tuomarilan perinneryhmiä
	02760 ESPOO		
Aulis Salmi	Eestinkallio 14	8843594	— — — — —
	0280 Espoo		
Jari Sankkari	Nammikujä 7	596624	X
	02730 Espoo		
Timo Luoma-aho	Nammikujä 9	595336	X
	02730 Espoo		
Pätkä Sankkari X	Everstinkuja 1B37	5092937	Lippu-lehti
	02600 ESPOO		
Geir Sankkari	Ens. jäseni.		+ : laatu

HALLITUKSET 2000–2009

2000

Virallista hallitusta ei ollut.

Rekisteröintianomuksessa 21.02 2000 oli hallitus merkitty seuraavasti:

Puheenjohtaja	Juhani Hämeri
Varapuheenjohtaja	Kari Pohjakallio
Sihteeri	Timo Luoma-Aho
Rahastonhoitaja	Kalevi Saukkonen
jäsen	Olavi Laine (hän oli edellisten lisäksi perustamiskirjan allekirjoittaja)

2001

Puheenjohtaja	Juhani Hämeri
Varapuheenjohtaja	Uolevi Itkonen
Sihteeri	Kaisu Kotitie
Rahastonhoitaja	Aapo Kirvesniemi
jäsenet	Maarit Kyllönen Antti Jousjärvi Eeva-Liisa Parkkonen Pirkko Sillanpää Riitta Sinkkonen

2002

Puheenjohtaja	Juhani Hämeri
Varapuheenjohtaja	Uolevi Itkonen
Sihteeri	Kaisu Kotitie
Rahastonhoitaja	Aapo Kirvesniemi
jäsenet	Anneli Montonen Antti Jousjärvi 2/4 asti Eeva-Liisa Parkkonen Pirkko Sillanpää Klaus Palmqist

2003

Puheenjohtaja	Juhani Hämeri
Varapuheenjohtaja	Uolevi Itkonen
Sihteeri	Kaisu Sallasmaa (ent. Kotitie)
Rahastonhoitaja	Aapo Kirvesniemi
jäsenet	Anneli Montonen Jukka Suvisaari Pirkko Sillanpää Jorma Vehmaskoski

2004

Puheenjohtaja
Varapuheenjohtaja
Sihteeri
Rahastonhoitaja
jäsenet

Juhani Hämeri
Uolevi Itkonen
Kaisu Sallasmaa
Aapo Kirvesniemi
Anneli Montonen
Kirsti Salminen
Jukka Suvisaari
Anna-Ester Liimatainen-Lamberg
Jorma Vehmaskoski

2005

Puheenjohtaja
Varapuheenjohtaja
Sihteeri
Rahastonhoitaja
jäsenet

Juhani Hämeri
Uolevi Itkonen
Kaisu Sallasmaa
Aapo Kirvesniemi
Anneli Montonen
Kirsti Salminen
Jukka Suvisaari
Anna-Ester Liimatainen-Lamberg
Jorma Vehmaskoski

2006

Puheenjohtaja
Varapuheenjohtaja
Sihteeri
Rahastonhoitaja
jäsenet

Juhani Hämeri
Uolevi Itkonen
Jorma Vehmaskoski
Aapo Kirvesniemi
Anneli Montonen
Kirsti Salminen
Jukka Suvisaari
Anna-Ester Liimatainen-Lamberg

2007

Puheenjohtaja
Varapuheenjohtaja
Sihteeri
Rahastonhoitaja
jäsenet

Juhani Hämeri
Uolevi Itkonen (hoiti puheenjohtajuutta)
Jorma Vehmaskoski
Aapo Kirvesniemi
Anneli Montonen
Kirsti Salminen
Martti Hellström
Riitta Laaksonen
Anna- Ester Liimatainen-Lamberg

2008

Puheenjohtaja	Martti Hellström
Varapuheenjohtaja	Uolevi Itkonen
Sihteeri	Marjatta Kuitunen
Rahastonhoitaja	Esko Uotila
jäsenet	Aapo Kirvesniemi
	Anneli Montonen
	Kirsti Salminen
	Jorma Vehmaskoski
	Anna-Ester Liimatainen-Lamberg

2009

Puheenjohtaja	Martti Hellström
Varapuheenjohtaja	Jorma Vehmaskoski
Sihteeri	Marjatta Kuitunen
Rahastonhoitaja	Esko Uotila
jäsenet	Aapo Kirvesniemi
	Anneli Montonen
	Kirsti Salminen
	Anna-Ester Liimatainen-Lamberg
	Pirkko Kivimäki

Syyskokouksessa valittiin vuodelle 2010 puheenjohtajaksi
Martti Hellström ja hallitukseen
seuraavat jäsenet:

Pirkko Kivimäki
Marjatta Kuitunen
Marjaana Laurema
Mari Nevalainen
Tarja Rae
Heikki Sorvari
Esko Uotila
Jorma Vehmaskoski

YLEISÖTAPAHTUMAT, SEMINAARIT, NÄYTTELYT, MATKAT JA VIERAAT 2000-2009

2000

20.5. AURORA KARAMZIN SEMINAARI

Aurorakodin monitoimitila

esitelmöitsijät:

kirjailija Raili Mikkanen

museointendentti Marianne Långvik-Huomo

Ritva Helin

Aapo Kirvesniemi

21.9. Yhdistys avusti Kiinan kansantasavallan ympäristöministerin vierailua Pitkäjärvellä

Postikorttinäyttely ”Espoon vanha kirkko ja Espoo”. Näyttely oli esillä:

Laaksoalahden kirjasto

Leppävaaran kirjasto

Keski-Espoon kirjasto

Kaukalahden palvelutalo näyttely purettiin 23.5 2001

2001

20.5. KUNINKAANTIE SEMINAARI Aurorakodin monitoimitila

esitelmöitsijät:

kaupungininsinööri Martti Tieaho

Uolevi Itkonen

Aapo Kirvesniemi

Juhani Hämeri

27.11. Syyskokouksen yhteydessä kulttuurijohtaja Georg Dolivo alusti aiheesta ”Espoon kulttuuritoimi ja kansalaisjärjestöt”. Kotiseututalo Parkvilla

2002

9.4. Kuninkaantie Espoossa -kirjan julkistamistapahtuma. Gumbölen kartano

21.4. ESPOON KIRKKO SEMINAARI Kirkon seurakuntatalo

esitelmöitsijät

FT C.J.Cardberg

kokoelmapäällikkö Pirkko Sillanpää

TT Eeva Ojanen

kappalainen Marja-Liisa Nokelainen

18.5. Hallitus kävi Tampereella Tampere Seuran vieraana

- 27.8. Terveisiä Espoosta postikorttikirjan julkistamistapahtuma Espoon kulttuurikeskus
- 10.10. Yhdistys avusti ” Kirjasto keskellä kylää”- tapahtumaa Laaksolahden kirjastossa
- 14.11. Syyskokouksen yhteydessä Marja-Viljamaa-Laakso alusti aiheesta ” Espoolainen nimistömaisema”. Kotiseututalo Parkvilla.

2003

- 5.5. Postikorttinäyttely” Espoon Asema 100v” näyttelyn yhteydessä
- 25.5. **KIRJALLISUUS ESPOOSSA SEMINAARI** Pikku Auroran Taidetalo
 esitelmöitsijät:
 prof. Katri Sarmavuori
 Uolevi Itkonen
 valt. tri. Hannu Rautkallio
- 25.11. Syyskokouksen yhteydessä keskustelutilaisuus aiheesta ”Mistä saan perinnetietoa?”
- 24.10. Kirjallisuus Espoossa kirjan julkistamistapahtuma. Espoon Kulttuurikeskus

2004

- 1.1. Espoon kirkko – pitäjänkirkosta tuomiokirkoksi kirjan julkistamistilaisuus.
 Tuomiokirkon seurakuntatalo
- 16.3. Espoolaisia vaakunoita -näyttely avattiin. Näyttely oli esillä:
 Laaksolahden kirjasto
 Tuomiokirkon seurakuntasali
 Espoon kulttuurikeskus
 Ison-Omenan kirjasto
 Avustimme Oma koti Laaksolahdessa -näyttelyä, joka oli osa Euroopan rakennus-
 perintöpäivän viettoa.
- 23.5. **ESPOON RAKENTAMISEN HISTORIA JA TULEVAISUUS SEMINAARI**
 Taidetalo Pikku Aurora
 esitelmöitsijät:
 Juhani Hämeri
 museonjohtaja Mariliina Perkko
 Uolevi Itkonen
 Yleiskaavapäällikkö Harto Helpinen
- 1.12. Syyskokouksen yhteydessä keskustelutilaisuus aiheesta ”Länsiväylä ja kotiseututyö”.

2005

- 22.5. **TUULIVIIRIT SEMINAARI** Taidetalo Pikku Aurora
esitelmöitsijät:
tutkija Risto Hakomäki
Heidi Aarnio
Pirkko Sillanpää
seppä Juhani Suolahti

23.5.–17.6. Näyttely Tuuliviirit Laaksolahden kirjastossa

- 25.5. Espoon Kulttuuriseuran hallitus oli Pikku Aurorassa vieraanamme.

- 22.8. Yhdistyksen retki Saloon, Salo-Uskela seuran vieraaksi

- 9.9.–23.9. Näyttely ”Puistot ja puutarhat” liittyen Euroopan rakennusperintöpäivän viettoon.

Näyttely oli esillä:

Kaupungintalon aula

Kulttuurikeskus

Kivenlahden kirjasto

Auroran kappeli

Näyttely on dokumentoitu sähköisessä muodossa, paperiversio on arkistossa

- 29.9. Syyskokouksen yhteydessä keskustelutilaisuus aiheesta ”Miten vahvistaa Espoon kulttuuri-ilmettä” Alustajana kulttuurijohtaja Georg Dolivo.

2006

- 21.5. **HÖLMÖLÄISTARINAT SEMINAARI** Taidetalo Pikku Aurorassa
esitelmöitsijät:
Juhani Hämeri
kirjailija Ulf Johansson
Martti Hellström

- 4.12. Syyskokouksen yhteydessä tapahtuma ”Peitetyt ikkunat-pimennetyt lähdöt”, jossa kerrottiin Porkkalan vuokra-ajan junaliikenteestä. Kauklahden kylätalo Palttina.
Alustaja esiintyi äänitedokumentteineen toimittaja Niilo Ihamäki

2007

- 20.5. **SUKUTUTKIMUS SEMINAARI** Taidetalo Pikku Aurorassa
Esitelmöitsijät:
Maija-Liisa Putkonen
Liisa Ropponen
Keskustelun alustukset:
Pirjo Mattila
Osmo Kalpala
Jorma Vehmaskoski

- 15.10. Näyttely ”Espoolaiset sakraalitilat” osana Euroopan rakennusperintöpäivän tapahtumaa.
Näyttely oli esillä:
Kulttuurikeskus
Kirkonkulma
Kaukalahden kappeli
Leppävaaran kirkko
Auroran kappeli
Espoonlahden kirkko
Leppävaara urheilukenttä (Körttiläisseurakunnan kesätapahtuma kesällä 2008)

- 26.11. Syyskokouksen yhteydessä Espoon sakraalitilat-näyttelyn esittely Auroran kappelissa
Alustaja:
Kari Pohjakallio

2008

- 13.5. Yhdistys avusti Espoo-550v tapahtumaa ”Suuri Hölmöläistapahtuma” Taidetalo Pikku Aurorassa

- 18.5. **ESPOON IKÄ JA STRATEGIA KOHTI TULEVAISUUTTA SEMINAARI**
Aurorakodin monitoimitilassa.
esitelmöitsijät:
Mariliina Perkko
tutkimusjohtaja Teuvo Savikko

- 3.12. Syyskokouksen yhteydessä tutustuttiin Kuninkaantien lukion tiloihin ja toimintaan

2009

- 3.5. Yhdistyksen esittelytilaisuus Auroran Kappelissa. Esittelijöinä toimivat Pirkko Kivimäki ja Jorma Vehmaskoski

- 17.5. **KARTTASEMINAARI** Träskändan kartanon päärakennuksessa
esitelmöitsijät:
Simo Lahtela
Liisa Ropponen
Jan Strang

- 24.11. Teoksen, Tuuliviiri-Tuhansien Tuulien Tulkki julkistamistilaisuus lehdistölle Espoon kulttuurikeskuksessa. Julkistamistilaisuus jäsenistölle ja kutsuvieraille Bembölen Kahvituvalla.

Esittelystä huolehti teoksen kirjoittaja Kari Pohjakallio

Ensimmäisenä kymmenvuotiskautena olemme järjestäneet 10 seminaaria, parikymmentä muuta yleisötilaisuutta, 4 kiertävää kuvanäyttelyä, joilla on ollut 20 eri esittelypaikkaa

Seminaareihin ja yleisötilaisuuksiin on osallistunut yhteensä vuosien varrella n.500 kuulijaa

Näyttelyjä on seurannut tuhansia kiinnostuneita.

JULKAISUT

Julkaistut kirjat ja dokumentit vuosilta 2000-2009

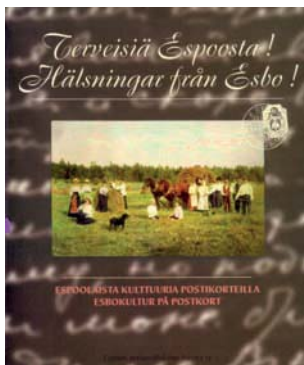
Julkaistuja kirjoja on kuusi. Sähköiseen muotoon CD-levykkeelle on taltioitu yksi kuvanäyttely ja yksi kuvanäyttely on taltioitu monistettuna alkuperäisistä kuvista.

KIRJAT

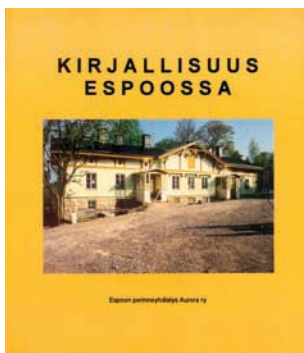
Kuninkaantie Espoossa / Uolevi Itkonen, Aapo Kirvesniemi, Juhani Hämeri – 2002

Suuri Rantatie, joka ristittiin 1970-luvulla Kuninkaantiekseksi, kulki Turusta Viipuriin ja oli 70 vanhan peninkulman eli noin 750 kilometrin mittainen. Se oli keskiajalla Suomen tärkein maaliikenneväylä. Kuninkaantie on antanut Espoolle identiteetin ja kasvun edellytykset.

Terveisiä Espoosta! – espoolaista kulttuuria postikorteilla: Hälsningar från Esbo! – Esbokultur på postkort / Juhani Hämeri, Kari Pohjakallio. – 1. p. 2002 – 2. p. 2003

Kirjaan on koottu vaikuttava valikoima espoolaisia postikortteja, vanhoja kortteja jopa yli sadan vuoden takaa. Korttien kuva-aiheet kertovat Espoon luonnosta ja elämästä ajalta, jolloin nyt maan toiseksi suurin kaupunki oli vielä vajaan kymmenen tuhannen asukkaan idyllinen maalaispitäjä.

Kirjallisuus Espoossa / toimittajat Juhani Hämeri ja Kari Pohjakallio – 2003

Kirja on kooste toukokuussa 2003 pidetyn kirjallisyysseminaarin esitelmistä. Uolevi Itkonen käsittelee Espoon asemaa kirjallisuudessa Ruotsin vallan, Venäjän vallan ja itsenäisyyden aikana. Katri Sarmavuori esittelee Espoon kirjailijoita valtakunnallisina ja paikallisina vaikuttajina. Hannu Rautkallion esitys kertoo voittajavaltioiden tiedustelulaitosten toiminnasta sotiemme aikana 1941–1945.

Espoon kirkko: pitäjänkirkosta tuomiokirkoksi /
toimituskunta: Juhani Hämeri, Marja-Liisa Nokelainen, Kari Pohjakallio ja Pirkko Sillanpää – 2003

Kirja on kooste keväällä 2003 pidetyn seminaarin Espoon kirkkoa koskevista alustuksista. Seminaarin lähtökohta oli rakennustaiteellinen sekä kiinnostuksen virittäminen pääkaupunkiseudun vanhinta rakennusta kohtaan.

Kruunattu hevosenkenkä – Hästsko med krona /
Jukka Suvisaari – 2005

Kruunattu hevosenkenkä -kirjassa on keskitytty Espooseen ja kirjassa käydään ensin johdantomaisesti läpi yleistä heraldiikkaa ja sitten espooalaista heraldiikkaa sen keskiajalla tapahtuneista syntyvaiheista nykypäivään.

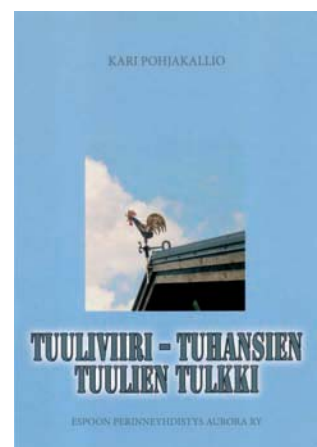
Kirjassa on 150 sivua, se on kaksipalstainen ja kaksikielinen ja värikkäästi kuvitettu.

Tuuliviiri – tuhansien tuulien tulkki / Kari Pohjakallio – 2009

Tuuliviirikirjan juuret ovat vuonna 2005 järjestetyssä aiheeseen liittyvässä seminaarissa ja valokuvanäyttelyssä. Kirjaa kertoo monipuolisesti tuuliviirin historiasta ja käytöstä eri aikoina niin Espoossa kuin muualla Suomessa ja ulkomailla.

Kirja kertoo tuuliviirien valmistusmenetelmistä ja esittelee laajasti tuuliviirien kuva-aiheita. Runsas värikuva-aineisto havainnollistaa tuuliviirien moninaisuutta.

DOKUMENTIT

Euroopan rakennusperintöpäivän teeman kuvakerrontanäyttely
”Puistot ja Puutarhat”. – 2005 (moniste)

Euroopan rakennusperintöpäivän teeman kuvakerrontanäyttely
”Julkiset sisätilat”. – 2007 (CD levyke)

ESPOON PERINNEYHDISTYS AURORA RY:N SÄÄNNÖT

1. Yhdistyksen nimi ja kotipaikka

Yhdistyksen nimi on Espoon perinneyhdistys Aurora ry ja sen kotipaikka on Espoon kaupunki.

2. Tarkoitus ja toiminnan laatu

Yhdistyksen tarkoituksena on edistää, ylläpitää ja vaalia perinne- ja kotiseututyötä Espoon kaupungin alueella.

3. Jäsenet

Yhdistyksen varsinaiseksi jäseneksi voidaan hyväksyä henkilö, joka hyväksyy yhdistyksen tarkoituksen.

Kannattavaksi jäseneksi voidaan hyväksyä yksityinen henkilö tai oikeuskelpoinen yhteisö, joka haluaa tukea yhdistyksen tarkoitusta ja toimintaa. Varsinaiset jäsenet ja kannattavat jäsenet hyväksyy hakemuksesta yhdistyksen hallitus.

Kunniapuheenjohtajaksi tai kunniajäseneksi voidaan hallituksen esityksestä yhdistyksen kokouksessa henkilö, joka on huomattavasti edistänyt ja tukenut yhdistyksen toimintaa.

4. Jäsenen eroaminen ja erottaminen

Jäsenellä on oikeus erota yhdistyksestä ilmoittamalla siitä kirjallisesti hallitukselle tai sen puheenjohtajalle taikka ilmoittamalla erosta yhdistyksen kokouksessa merkittäväksi pöytäkirjaan.

Hallitus voi erottaa jäsenen yhdistyksestä, jos jäsen on jättänyt erääntyneen jäsenmaksunsa maksamatta tai on muuten jättänyt täyttämättä ne velvoitukset, joihin hän on yhdistykseen liittymällä sitoutunut tai on menettelyllään yhdistyksessä tai sen ulkopuolella huomattavasti vahingoittanut yhdistystä tai ei enää täytä laissa taikka yhdistyksen säännöissä mainittuja jäsenyyden ehtoja.

5. Liittymis- ja jäsenmaksu

Varsinaisilta jäseniltä ja kannattavilta jäseniltä perittävän liittymismaksun ja varsinaisen jäsenmaksun suuruudesta erikseen kummallekin jäsenryhmälle päättää syyskokous. Kunniapuheenjohtaja ja kunniajäsenet eivät suorita jäsenmaksuja.

6. Hallitus

Yhdistyksen asioita hoitaa hallitus, johon kuuluu syyskokouksessa valitut puheenjohtaja ja kahdeksan (8) muuta jäsentä.

Hallituksen toimikausi on kalenterivuosi.

Hallitus valitsee keskuudestaan varapuheenjohtajan sekä ottaa keskuudestaan tai ulkopuoleltaan sihteerin, rahastonhoitajan ja muut tarvittavat toimihenkilöt.

Hallitus kokoontuu puheenjohtajan tai hänen estyneenä ollessaan varapuheenjohtajan kutsusta, kun he katsovat siihen olevan aihetta tai kun vähintään puolet hallituksen jäsenistä sitä vaatii.

Hallitus on päätösvaltainen, kun puolet sen jäsenistä ja puheenjohtaja tai varapuheenjohtaja on läsnä. Äänestykset ratkaistaan ehdottomalla enemmistöllä. Äänten mennessä tasan ratkaisee puheenjohtajan ääni, vaaleissa kuitenkin arpa.

7. Yhdistyksen nimen kirjoittaminen

Yhdistyksen nimen kirjoittaa hallituksen puheenjohtaja, varapuheenjohtaja, sihteeri tairahastonhoitaja, kaksi yhdessä.

8. Tilikausi ja tilintarkastus

Yhdistyksen tilikausi on kalenterivuosi.

Tilinpäätös tarvittavine asiakirjoinen ja hallituksen vuosikertomus on annettava tilintarkastajille viimeistään kolme (3) viikkoa ennen kevätkokousta. Tilintarkastajien tulee antaa kirjallinen lausuntonsa viimeistään kaksi (2) viikkoa ennen kevätkokousta hallitukselle.

9. Yhdistyksen kokoukset

Yhdistys pitää vuosittain kaksi varsinaista kokousta.

Yhdistyksen kevätkokous pidetään tammi-toukokuussa ja syyskokous syys-joulukuussa hallituksen määräämänä päivänä.

Ylimääräinen kokous pidetään, kun yhdistyksen kokous niin päättää tai kun hallitus katsoo siihen olevan aihetta tai kun vähintään kymmenesosa (1/10) yhdistyksen äänioikeutetuista jäsenistä sitä hallitukselta erityisesti ilmoitettua asiaa varten kirjallisena vaatii. Kokous on pidettävä kolmenkymmenen vuorokauden kuluessa siitä, kun vaatimus sen pitämisestä on esitetty hallitukselle.

Yhdistyksen kokouksissa on jokaisella varsinaisella jäsenellä, kunniapuheenjohtajalla ja kunniajäsenellä yksi ääni. Kannattavalla jäsenellä on kokouksessa läsnäolo- ja puheoikeus.

Yhdistyksen päätökseksi tulee, ellei säännöissä ole toisin mää-

rätty, se mielipide, jota on kannattanut yli puolet annetuista äänistä. Äänten mennessä tasan ratkaisee kokouksen puheenjohtajan ääni, vaaleissa kuitenkin arpa.

10. Yhdistyksen kokousten koollekutsuminen

Hallituksen on kutsuttava yhdistyksen kokoukset koolle vähintään seitsemän (7) vuorokautta ennen kokousta jäsenille postitetuilla kirjeillä, tai yhdistyksen kotipaikkakunnalla ilmestyvässä sanomalehdessä.

11. Varsinaiset kokoukset

Yhdistyksen kevätkokouksessa käsitellään seuraavat asiat:

1. kokouksen avaus
2. valitaan kokouksen puheenjohtaja, sihteeri, kaksi pöytäkirjantarkastajaa ja tarvittaessa kaksi ääntenlaskijaa
3. todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus
4. hyväksytään kokouksen esityslista
5. esitetään tilinpäätös, vuosikertomus ja tilintarkastajien lausunto
6. päätetään tilinpäätöksen vahvistamisesta ja vastuuvapauden myöntämisestä hallitukselle ja muille vastuuvollisille
7. käsitellään muut kokouksutsussa mainitut asiat.

Yhdistyksen syyskokouksessa käsitellään seuraavat asiat:

1. kokouksen avaus
2. valitaan kokouksen puheenjohtaja, sihteeri, kaksi pöytäkirjantarkastajaa ja kaksi ääntenlaskijaa
3. todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus
4. hyväksytään kokouksen esityslista
5. vahvistetaan toimintasuunnitelma, tulo- ja menoarvio sekä liittymis- ja jäsenmaksujen suuruudet seuraavalle kalenterivuodelle
6. valitaan hallituksen puheenjohtaja ja muut jäsenet
7. valitaan yksi tai kaksi tilintarkastajaa ja heille varatilintarkastajat
8. käsitellään muut kokouksutsussa mainitut asiat.

Mikäli yhdistyksen jäsen haluaa saada jonkin asian yhdistyksen kevä- tai syyskokouksen käsiteltäväksi, on hänen ilmoitettava siitä kirjallisesti hallitukselle niin hyvissä ajoin, että asia voidaan sisällyttää kokouksutsuun.

12. Sääntöjen muuttaminen ja yhdistyksen purkaminen

Päätös sääntöjen muuttamisesta ja yhdistyksen purkamisesta on tehtävä yhdistyksen kokouksessa vähintään kolmen neljäsosan (3/4) enemmistöllä annetuista äänistä.

Kokouskutsussa on mainittava sääntöjen muuttamisesta tai yhdistyksen purkamisesta.

Yhdistyksen purkautuessa käytetään yhdistyksen varat yhdistyksen tarkoituksen purkamisesta päättävän kokouksen määräämällä tavalla. Yhdistyksen tullessa lakkautetuksi käytetään sen varat samaan tarkoitukseen.

Espoon perinneyhdistys Aurora ry:n säännöt on hyväksytty Patentti ja rekisterihallituksessa, ja yhdistys on merkitty yhdistysrekisteriin 29.05.2000 rekisterinumerolla 179256.